

Tiltott dolgok

*amit figyelmen kívül hagynak az
emberek*

- és amelyektől óvakodni kell -

Írta: Muhammad Szaleh el-Muneddzsid

Arabról fordította: Abdul Fattah Munif

Muhammad Szaleh el-Muneddzsíd:

Tiltott dolgok, amit figyelmen kívül hagynak az emberek, és amelyektől óvakodni kell

Alláh, a Könyörületes és az Irgalmas nevével

A fordító előszava

*A hála Alláhnak jár, a világok Urának, és Alláh adja kegyelmét és békéjét az Ő Küldöttére,
az ő családjára és kortársaira,
és mindazokra, akik az Ő útján járnak.*

Tisztelt muszlim Testvérem! Az iszlám útmutatást és értelmet ad életünknek, és az élet utáni állapotunknak is. Eszerint az útmutatás szerint élni annyit jelent, hogy a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) és az ő kortársai példáját követve engedelmeskedünk Alláhnak. Amikor elolvastam ezt a könyvet, melyet Seikh Muhammad Szaleh el-Muneddzsíd állított össze, és amelyet Seikh Abdul-Azíz bin Báz is átnézett, nagyon értékesnek találtam, ezért vállalkoztam lefordítására arabról magyar nyelvre.

Alláh, a Magasztos olyan előírásokat írt elő, amelyeket nem szabad megszegni, és megtiltott olyan dolgokat, amelyeket nem szabad megtenni. Azt mondta, Alláh, a Magasztos: **{{Ezek Alláh tilalmai, ne közelítsétek meg ezeket}}** (2. szúra, 187. ája). Alláh, a Fenséges megfenyegette azokat, akik megszegik előírásait és a tiltott dolgokkal élnek, amikor azt mondta: **{{És aki engedetlen Alláhhall és az Ő Küldöttével szemben, és megszegi az Ő tilalmaid, azt a „Nár”-ba juttatja mindörökre, és megalázó szenvedésben lesz része}}** (A nők c. szúra, 14. ája). Alláh az Ő tudása, igazságossága, bölcsessége alapján hozza meg törvényeit, és nem játékból. Azt mondta Alláh, a Magasztos: **{{És beteljesedett a te Urad szava az igazságot és az igazságosságot illetően, és nincs senki, aki megváltoztathatná az Ő szavait, és Ő a mindent halló és a mindent tudó}}** (6. szúra, 115. ája). Alláh világossá tette, hogy miszerint tesz valamit szabaddá vagy tiltottá, amikor azt mondta: **{{és megengedi nekik a jó dolgokat és megtiltja nekik a tisztátalanokat}}** (A magaslatok c. szúra, 157. ája).

A kétségtelenül tiltott dolgok a Kor'ánban és a Szunnában is már említésre kerültek, mint például a társítás, a jogtalan emberölés, az alkoholfogyasztás, a kamatszédés, a tiltott ételek, stb. Így ezeket a dolgokat tiltja az iszlám. A szabad dolgokat megengedte általánosítva, amíg azok jó dolgok, s azt mondta Alláh: **{{Ő ti emberek, egyetek abból, ami a földön található, megengedett és jó}}** (A tehén c. szúra, 168. ája).

Ebben a könyvben azok a tiltott dolgok kerültek felsorolásra, amelyektől ugyanúgy kell óvakodni, mint a kétségtelenül tiltott dolgoktól, de mivel az emberek ezeket figyelmen kívül szokták hagyni, ezért mindenképpen szükséges ezeket megemlíteni. A megengedett dolgok sokasága miatt azokat megemlíteni túlzás lenne, hiszen az ilyen ételek, eszközök, ruházatok, áruk, foglalkozások, eljárások, cselekedetek, stb. felsorolása rengeteg könyvet töltene be.

A hívő emberek az előírások elvégzésének nehézségeire úgy tekintenek, hogy jutalmat látnak benne, és az Alláh parancsainak való engedelmeség eredménye Alláh megelégedésének elnyerése; ezért könnyűvé válnak a nehézségek. A képmutatók pedig ugyanarra úgy tekintenek, hogy abban fájdalmat, megfosztottságot látnak, és ezért nehezükre esik az engedelmeség. Ezzel szemben az engedelmes embernek a tiltott dolgoktól való távol maradása bőséget jelent, hiszen azt, aki Alláh miatt hagy el valamit vagy marad távol valamitől, sokkal jobban kárpótolja Alláh.

Végezetül szeretnék köszönetet mondani Alláh után mindazoknak, akik részt vettek ennek a könyvnek a létrejöttében, és nagyon remélem, hogy magyarul beszélő muszlim testvéreim hasznát látják majd ennek a könyvnek.

A társítás Alláhhall

Ez a tiltott dolgok közül az abszolút legnagyobb!

Abū Bakr a „hadíth”-jában [igaz prófétai hagyomány] azt mondta: Alláh Küldötte (Alláh kegyelme és békéje reá) mondotta: *((Vajon ne közöljem veletek a legnagyobb főbűnt? Vajon ne közöljem veletek a legnagyobb főbűnt? Vajon ne közöljem veletek a legnagyobb főbűnt?)),* erre azt mondták: „Mondtuk, dehogynem, Alláh Küldötte”. Erre azt felelte: *((A társítás Alláhhall))* (Megegyezés szerint).

Alláh minden bűnt megbocsáthat, kivéve a társítást, amelynek egy különálló bűnbocsánat jár. Alláh, a Magasztos azt mondta: **{{Bizony Alláh nem bocsátja meg azt, hogy mellé társat állítsanak, és ami ez alatt van, azt megbocsátja, akinek akarja}}** (A Nők c. szúra, 116. ája).

A társítás fajtái közül van nagyobb is, ami az iszlám vallás elhagyását jelenti, és az ezt cselekvő örökre a „Nár”-ban [túlvilági hatalmas tűz, amely a hitetlenek és az engedetlenek számára van előkészítve] marad majd, ha így hal meg.

Az ilyen fajta társítás elterjedt jelenségei közé tartozik:

- **A sírok imádata,** s az abba vetett hit, hogy az elhunyt „szentek” kielégítik a szükségleteket, s elűzik a gondokat; valamint segítségkérés és megmentés kérése ezektől. Alláh, a Magasztos, aki mentesül a hibáktól, azt mondta: **{{És úgy döntött a te Urad, hogy ne szolgáljatok senkit, kivéve őt}}** (Az éjszakai utazás c. szúra, 23. ája).
- Ugyanúgy az elhunyt prófétákhoz, „szentekhez”, vagy másokhoz történő fohászkodás a közbenjárásért vagy a csapásoktól való megszabadításért. Alláh azt mondta: **{{Vajon ki az, aki válaszol az elkárhozottaknak, ha fohászkodik hozzá, leveszi a rosszat, és a föld helytartóivá tesz titeket, vajon van-e istenség Alláh mellett}}** (A hangyák c. szúra, 62. ája).
- Néhányan a szent ember, vagy a seikh nevének említését - segélykérésként - szokásukká teszik: ha felkelnek vagy leülnek, ha elesnek, valahányszor bajba kerülnek, csapás éri őket, vagy bármi gondjuk van. Alláh azt mondta: **{{Azok, akikhez fohászkodtok Alláhon kívül, szolgálók tihozzátok hasonlónak}}** (A magasztosok c. szúra, 194. ája).
- Néhányan a sírimádók közül körbejárják a sírt, megérintik a sarkait, és megtörlik vele magukat, csókolgatják küszöbjeit, a sír földjébe pedig belenyomják a fejüket, leborulnak neki és alázatosan fohászkodva állnak előtte, miközben kéréseik és szükségük kielégítését kérik. Egy beteg gyógyulása, fiúgyermekkel való megáldás, vagy egy szükség megkönnyítése céljából még az is meglehet, hogy a sír tulajdonosát így szólítják meg: „Uram! Távoli országból jöttem, ne okozz hát nekem csalódást!”. Alláh, a Hatalmas azt mondta: **{{És ki eltévelyedettebb annál, mint az, aki Alláhon kívül olyanhoz fohászkodik, ki nem válaszol neki a feltámadás napjáig, s ők fohászuokról mit sem tudnak}}** („Al-Aḥqāf” c. szúra, 5. ája). Azt mondta a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá): *((Aḥ, aki úgy hal meg, hogy közben Alláhon kívül másba fohászkodik, s azt hasonlóvá teszi Alláhhhoz, az a „Nár”-ba megy))* (ezt Al-Bukhárij hagyományozta).
- Néhányan leborotválják fejüket a síroknál, és néhányuknál olyan könyvek vannak, amelyeknek például „A szent helyek zarándoklatának szertartásai” a címe, és a „szent helyek” alatt a sírokat értik, néhányan pedig azt hiszik, hogy a „szentek” rendelkeznek a világegyetem felett, és hogy azok kárt, vagy hasznot is okozhatnak egyaránt. A Hatalmas Alláh azt mondta: **{{Ha Alláh kárral súlyt téged, akkor csak ő enyhítheti azt, és ha ő jót akar, akkor nincs visszatartója az ő bőkezűségének}}** (Jónás c. szúra, 107. ája).
- Ugyancsak a társítás megnyilvánulásai közé tartozik az Alláhon kívül másnak történő „nethr” (felajánlás): Egyesek gyertyákat és fényeket ajánlanak fel a sírokban nyugvóknak.

A társítás megnyilvánulásaiából:

Az állatok Alláhon kívül másnak történő vágása. Azt mondta Alláh: **{{S imádkozz Uradhoz és áldozz!}}** (A bőség c. szúra, 2. ája), vagyis: áldozz Alláhnak és Alláh nevére. A Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) azt mondta: *((Megátkozta azt Alláh, aki másnak vágott, mint Alláhnak))* (Muszlim hagyományozása).

Egyszerre két tiltott dolog is megtörténhet a vágott állatnál:

- Allāhon kívül másnak történő vágás,
- Allāh nevéen kívül más nevére történő vágás.

E két dolog az állatból való étkezést akadályozza meg. A „dzsahilija” (Az iszlám előtti „tudatlanság” kora) elterjedt vágásai közé tartoznak a „Dzsinn vágásai”, ami azt jelenti, hogy ha házat vettek, építettek, kutat fúrtak, azon a helyen vagy a küszöbnél áldoztak vágással, a dzsinn bántalmazásától félve.

A „nagy társítás” legnagyobb elterjedt példái közül:

Megengedni azt, amit Allāh megtiltott, vagy megtiltani azt, amit Allāh megengedett, vagy azt hinni, hogy Allāhon, az Erősön és a Hatalmason kívül bárkinek joga lenne ehhez, vagy az evilági bíróságokhoz és törvényekhez fordulni, melyek az emberi törvénykezést Allāh törvényei fölé helyezik elégedettséggel és helyeselve azt. Azt mondta Allāh: **{{Írástudóikat és szerzeteseiket uraiknak tették meg Allāhon kívül.}}** (9. szúra, 31. ája). Meghallotta ezt ‘Adij ibn Hátim Allāh Prófétajától (Allāh kegyelme és békéje reá), miközben az ezt olvasta. Azt mondta: ők bizony nem imádták azokat. Erre azt mondta a Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá): *((Igen, de megengedik (az írástudók és a szerzetesek) nekik, amit Allāh megtiltott, s így megengedettnek tekintik azt (az emberek), és megtiltják nekik, amit Allāh megengedett, és így tiltottnak tekintik azt, és ez az imádatuk feléjük))* (al-Bejaqij). Allāh a társítókat így jellemezte: **{{és nem tekintik tiltottnak azt, amit Allāh és küldötte megtiltott, és nem vallják az igazság vallását}}** (9. szúra, 29. ája). És azt is mondta: **{{Mondd: „Mit gondoltok arról, amit Allāh leküldött nektek ellátásként, s ti abból (egyeseket) tiltottnak, (másokat) megengedettnek tesztek meg”, mond: „Vajon Allāh engedte meg nektek, vagy Allāhnak tulajdonítjátok a saját hazugságotokat?”}}** (10. szúra, 59. ája).

A társítás elterjedt fajtáiból: a varázslás, a jóslás és a látnokság

A varázslás hitetlenség, s ezért a hét főbűn közé tartozik, amely károsít, és nem jár haszonnal. Azt mondta Allāh, a Magasztos a varázslás megtanulásáról: **{{és azt tanulják, ami károsítja őket, és nem hoz nekik hasznot}}** (A tehén c. szúra, 102. ája), és azt mondta: **{{a varázsló nem boldogul, bárhova is megy}}** („Táhá” c. szúra, 69. ája).

Aki pedig a varázslást űzi, a legtöbb tudós számára hitetlen. Azt mondta Allāh, a Magasztos: **{{Salamon nem lett hitetlen, hanem a sátánok lettek hitetlenek; megtanítják az embereket a varázslásra, arra, ami leküldetett a két angyalra Babelben, Hárútra és Mára, és nem tanítottak senkit sem addig, míg nem mondták: „Bizony, mi kísértés vagyunk, hát ne hitetlenkedj”}}** (A tehén c. szúra, 102. ája).

Van olyan az emberek között, aki tiltott dolgot követ el, mert varázslóhoz fordul egy adott varázslat feloldásához. Ehelyett kötelező Allāhhoz menekülni, és gyógyulást kérni az Ő szavával, mint azt a 113. és a 114. és más szúrák is mutatják. A varázsló döntvénye a halál, szerzeménye pedig tiltott. A tudatlanok, az igazságtalanok és a gyenge hitűek mennek el a varázslókhoz, hogy olyan varázslást tegyenek, mellyel kárt okozhatnak másoknak, vagy pedig, hogy valamit megtoroljanak.

Ami a jóst és a látnokot illeti: mindkettőjük hitetlen Allāhhal, a Hatalmassal szemben, ha rejtett dolgok tudását állítják, mert a rejtett dolgokat csakis Allāh tudja; így hát ezek közül sokan becsapják a naiv embereket, azok vagyonának megszerzése céljából. Sokféle módszerük van a naivak megtévesztésére, pl.: homokba rajzolás, vagy látnokság, tenyér és pohárolvasás, amulettek, üveggömb és tükrök, és egyéb más dolgok. Amíg ezek egyszer igazat mondanak, addig kilencvenkilencszer hazudnak, de a tudatlanok csak arra az egyre emlékeznek, mikor ezek a kártevők igazat mondtak, s így elmennek hozzájuk a jövő megismerése végett, hogy megtudják mi vár rájuk: boldogság vagy boldogtalanság a házasságban vagy a kereskedelemben; és az eltűnt dolgok megkeresése és az ehhez hasonlók megtudása végett.

A döntvénye annak, aki elmegy hozzájuk:

Ha igaznak tartja (elhiszi) amit mondanak, akkor az illető hitetlenné válik, ezt igazolja a Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá) mondása: *((Aki elmegy egy jóshoz vagy egy látnokhoz, és elhiszi azt, amit mond, az hitetlen azszal szemben, ami Muhammadnak leküldetett))* (Ahmad hagyományozta).

Az, ki elmegy ugyan hozzájuk, de csak próbaképpen, tehát nem hiszi el, amit mondanak neki, az ugyan nem válik hitetlenné, de az imái negyven napon át nem fogadtatnak el. Ezt igazolja a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) mondása: *((Aki elmegy egy látnokhoz és megkérdezi őt valami felől, annak nem fogadtatik el negyven éjszakányi imádkozása))* (Muszlim hagyományozta). De ez nem menti fel az imádkozás kötelezőségétől és a bűnbocsánatkérésétől.

A bolygók és csillagok az eseményekre és az emberek életére való hatásába vetett hit:

Ilyen például az újságokban és magazinokban található horoszkópokhoz való fordulás. Aki azt hiszi, hogy az azokban leírtak a csillagok és az égitestek hatása, az társító. De ha csak szórakozásból olvassa el ezeket, akkor az az ember engedetlen bűnös, és nem szabad játszani a társítás olvasásával, mert a sátán belevetheti lelkébe az abba vetett hitet, és így a társítás eszközévé teszi ezáltal.

A kisebb társítások közül:

Hinni olyan dolgok hasznában, amelyeket a Teremtő, az Erős és a Hatalmas nem tett azzá; de nagy társítás történhet, ha az illető azt hiszi, hogy ezen dolgok Alláh nélkül is hasznosak vagy károsak.

Mint ahogy egyesek hisznek az amulettekben, füzérekben, fémkarikákban, jós, látnok vagy varázsló jelzése alapján vagy örökölt hitük által, s ezeket a maguk és gyermekeik karjára, nyakába aggatják, állításuk szerint a szemmel verés elhárítására, vagy a testükre kötik, lakásaikban és autóikban felakasztják, vagy olyan gyűrűket hordanak, melyekről azt hiszik, hogy a csapásokat elűzik vagy megakadályozzák - és ez kétségtelenül ellentétben áll az Alláhra való hagyatkozással, és az embernek gyengeséget okoz, és tiltott dologgal való gyógyítás az. Ezek a dolgok nyilvánvaló társítást, és néhány démonhoz és sátánhoz való menekülést jelentenek, vagy titokzatos rajzok, értelmetlen írásként formájában jelennek meg. Néhány kuruzsló Kor'án ájákat ír le, és összekeveri más, társítást jelentő szöveggel; mások Kor'án ájákat tisztátalan dolgokkal írnak le.

Az összes előző dolog felkötése és felfüggesztése tilos. A próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) mondta: *((Aki amulettet akaszt fel, az társítást követ el))* (Ahmad hagyományozta). S aki azt hiszi, hogy ezen dolgok Alláh nélkül károsak vagy hasznosak, az nagy társítást követ el; és ha azt hiszi, hogy ezek a kár és a haszon okozói, és Alláh nem tette őket azokká, akkor kis társítást követ el.

A látszatért történő szolgálat Alláhnak

A jó cselekedet feltételei közé tartozik az, hogy mentes legyen a látszattól, behatárolva a Szunnával; aki azért teszi meg Alláhnak a szolgálatot, hogy lássák azt az emberek, az kisebb társítást követ el, cselekedete pedig hiábavaló, mint azé, aki azért imádkozik hogy lássák az emberek. Azt mondta Alláh: **{{Bizony, a képmutatók [azt hiszik, hogy] félrevezetik Alláhot, de Ő vezeti őket félre, és amikor imádkozáshoz kelnek fel, lustán kelnek fel, jól láthatóan csak az emberek előtt teszik a látszatért, és nem említik Alláhot, csak kevésszer}}** (A nők c. szúra, 142. ája).

Valamint ha azért tette, amit tett, hogy elterjedjen a híre, és halljanak róla az emberek, akkor a társítás csapdájába esett. És a fenyegetés arra nézve, aki ezt teszi, a következő „hadíth”-ban hangzott el: *((Aki híressé teszi magát, hírbedtté teszi azt Alláh. És aki látszatért cselekedett, rossz látvánnyá teszi őt Alláh))* (Muszlim hagyomány). És az, aki Alláhnak és az embereknek együtt tett istenszolgálatot, annak cselekedete hiábavaló. *((Én vagyok a társak közül az, akinek nincs szüksége társításra, aki cselekedetében velem együtt mást is társított, egyedül hagyom társításával együtt))* (Muszlim hagyomány).

Aki cselekedetét Alláhért kezdte el, majd képmutatás lett rajta úrrá, ha megutálta azt, és erőfeszítést tett ellene, helyessé vált tette. De ha belenyugodott abba, akkor az érvénytelen a legtöbb tudós szerint.

A baljós előérzet (Tajara)

Azt mondta Alláh, a Magasztos: **{{És amikor valami jó érte őket, azt mondták: ez megillet minket; és ha valami rossz sújtotta őket, akkor baljós előjelnek tekintették Mózeszt, és azokat, akik vele voltak}}** (7. szúra, 131. ája).

Régen az arabok közül, ha valamelyikük tenni akart valamit (utazás, stb.), megfogott egy madarat, majd elengedte, és ha a jobboldal felé indult el, akkor ezt jó előjelnek tekintette, és belekezdett abba, amit eltervezett; de ha baloldalra indult el, akkor baljósnak tekintette azt, és nem fogott bele. A

Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá) nyilvánvalóvá tette ennek a tettnek a döntvényét mondásával: ((A „*Tajara*” (baljós előérzet) társítás)).

Ami beleesik ebbe a tiltott hitbe, amely ellentmond a monoteizmusnak: bizonyos hónapok, napok, számok (pl. 13-as szám), állatok (pl. fekete macska) miatti baljós előérzet. Azt mondta a Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá): ((*Nem való közénk olyan, aki baljósnak ítélt meg, vagy ítélt meg neki [bizonyos dolgokat], és aki jósol vagy jósolnak neki* (és úgy vélem azt mondta:) *vagy varázsol, vagy varázsolnak neki*)) (at-Tabaráníj hagyománya).

Aki beleesett bármelyik dologba ezek közül, annak engesztelésképpen azt kell tennie, amit Allāh Küldötte (Allāh kegyelme és békéje reá) mondott: ((*Akit visszatartott a Tajara egy dologtól, az társított*)). Azt mondták: „Ó, Allāh Küldötte, mi a kiengesztelés arra nézve?”. Azt mondta a Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá): ((*Azt kell mondania annak: „Istenem, nincs jó, csak az, ami Tőled van, se baljós dolog, csak ami Tőled van, és Rajtad kívül nincs istenség”*)) (Ahmad hagyományozta).

A pesszimizmus (baljós előérzet) emberi tulajdonság, lehet több és kevesebb. Legfontosabb gyógyír ellene az Allāhra, az Erősre és a Hatalmasra való hagyatkozás. Azt mondta Ibn Maszúd: ((Nincs közöttünk olyan, akiben ne lenne valami ebből, de a hagyatkozással eltörli azt Allāh)).

Allāhon kívül másra való esküvés

Allāh, aki mentesül a hibáktól és Magasztos, arra esküszik a teremtményei közül, amire csak akar, de a teremtmény nem esküdhet Allahon kívül másra.

Allāh, a Magasztos, és aki mentesül a hiányoktól, arra esküszik a teremtményei közül, amire akar. A teremtménynek viszont nem szabad másra esküdni, mégis rengeteg ember esküszik Allāhon kívül másra.

Az esküvés a magasztalás olyan fajtája, ami kizárólag Allāhra történhet. Ibn Omar „hadíth”-ja: ((*Tudjátok meg, Allāh bizony megtiltja nektek, hogy apáitokra esküdjetek, aki esküdni akar, Allāhbra esküdjön, vagy maradjon csendben*)) (al-Bukhárij hagyománya).

Ibn Omar „hadíth”-ja: ((*Aki Allahon kívül másra esküdött, az társított*)) (Ahmad hagyományozta) .

A Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá) azt mondta: ((*Aki a megbízhatóságára esküszik, az nem való közénk*)) (Abú Dáúd hagyományozta).

Nem szabad esküdni sem a Kábára, sem a megbízhatóságra, sem a becsületre, sem valaki áldására, sem valaki életére, sem a Prófétára, sem szent életű emberekre, sem a gyermekek fejére, sem apákra, sem anyákra stb., s ha valaki véletlenül mégis ilyen dolgokba esne, akkor engesztelésképpen mondja a következőt: **„Lá iláha ill-Allāh”** (Nincs Isten [aki jogosan imádható], csak az egy igaz Isten [Allāh]). „Hadíth”: ((*Az, aki esküdött al-Lát-ra vagy al-Uzzá-ra (két, az Iszlám előtti bálvány), mondja azt: „Lá iláha ill-Allāh*)) (al-Bukhárij hagyományozta).

Tiltott, társítást magában hordozó mondások

Ehhez a részhez tartozik még, *néhány tiltott, társítást magában hordozó mondat*, íme példaként: „Menekülök Allāhhoz és hozzád”; vagy: „Allāhra támaszkodom és reád”; „Ez Allāhtól van és tőled”; „Nincs nekem más Allāhon és rajtad kívül”; „Allāh van nekem az égben és te a földön”; „Ha nem lett volna Allāh és „xy” ”.

A helyes pedig az, hogy az *utánszót az és* szó mögé kell tenni. Pl.: „Én Allāh által élek és utána általad”.

Más tiltott és társítást tartalmazó mondatok:

„Nekem nincs közöm az iszlámhoz”; „az idő csalódás”; és minden mondat, amiben az idő káromlása van, például: „Ez egy szerencsétlen óra”; „Rossz ez az idő”; „Az idő hűtlen (csalárd)” - mert az időt Allāh teremtette, és a káromlás ezáltal Őhöz jut el.

„Így akarta a természet”.

Valamint minden olyan név, amelynek jelentése Allāhon kívül más szolgálata.

A monoteizmussal ellentétes mondások és kifejezések közül:

Iszlámi szocializmus; az iszlám demokráciája; a nép akarata Isten akaratából van; a vallás Istennek van, a haza mindenkinek; az arabság nevével és a forradalom nevében.

Ezen kívül tiltott: „a királyok királya”, „bírák bírása” kifejezést emberekre alkalmazni; az „úr” szót képmutatóra és hitetlenre mondani bármilyen nyelven. Valamint azt a „ha” szócskát alkalmazni, ami bosszankodást, bánkódást és elégedetlenséget jelent (mert teret ad a sátán munkájának), és azt mondani: „Istenem, bocsáss meg, ha akarod”.

Az együtt ülés a képmutatókkal és az erkölcstelenekkel, őket szórakoztatónak véelve, vagy őket szórakoztatva

Azok közül, akiknek szívében még nem teljesedett ki a hit, sokan vannak azok, akik leülnek néhány erkölcstelen és bűnös emberrel együtt, sőt még az is előfordulhat, hogy olyanokkal ülnek le, akik megrágalmazzák Allāh jogrendjét, a „sarīa”-t, és kigúnyolják az iszlám vallást és előljáróit. Ez kétségtelenül tiltott cselekedet, amely rágalom a hittételeket illetően.

Azt mondta Allāh, a Magasztos: **{{És ha látod azokat, akik fecsegnek [rágalmazva] verseinket (jeleinket) illetően, fordulj el tőlük, amíg valami más beszédbe nem fognak bele, és ha a Sátán elfeledteti veled (ezt), akkor ne ülj le a figyelmeztetés után együtt a bűnös néppel}}** (6. szúra, 68. ája).

Ebben az esetben nem szabad leülni velük, még ha közeli rokonok sem, vagy olyanok, akik jó bánásmódot tanúsítanak és édesen beszélnek, kivéve azoknak, akik hívni akarják őket az iszlámra, vagy hazugságukat akarják megcáfolni, vagy pedig el akarják ítélni azt, amit tesznek. A megelégedés vagy a csendben maradás megengedetlen (tilos). Allāh, a Magasztos azt mondta: **{{Ha elégedettek vagytok velük, hát Allāh bizony nem elégedett a bűnös néppel}}** (9. szúra 96. ája).

A nyugtalanság az imádkozás alatt

A rablás vétségei közül a legnagyobb az imádkozásból való rablás. Allāh Küldötte (Allāh kegyelme és békéje reá) azt mondta: *((Az emberek között az a legrosszabb rabló, aki imádkozásából rabol)).* Azt mondták: „Ó, Allāh Küldötte! Hogyan rabol az imádkozásból?”. Azt mondta (Allāh kegyelme és békéje reá): *((Nem végzi el teljesen a meghajlását és a leborulását))* (Ahmad hagyományozta).

A nyugtalanság és az, hogy az imádkozó háta nem egyenesedik ki nyugodtan a meghajlás és a leborulás alatt, a meghajlás utáni felegyenesedésnél, és a két leborulás közötti ülésnél, mindez elterjedt és észrevehető az imádkozók között, és talán egy mecset sincs, amiben ne lenne erre nézve egy-egy példa.

A nyugodtság az imádkozás egyik sarokköve, e nélkül (és ez a dolog veszélyes) helytelen az imádkozás. Allāh Küldötte (Allāh kegyelme és békéje reá) azt mondta: *((Nem elégséges az ember imádkozása (tehát helytelen), ha nem egyenesíti ki hátát a meghajlás és a leborulás alatt))* (Abú Dáúd hagyományozta). Kétségtelen, hogy ez elvetendő dolog, elkövetője pedig megérdemli a szidalmat és a fenyegetést.

Abú ‘AbdAllāh AL-AS‘ARĪJ azt mondta: Allāh Küldötte (Allāh kegyelme és békéje reá) miután befejezte az imádkozást, társait vezetve abban, leült egy csoportjukkal, s akkor belépett egy férfi, aki gyorsan hajlott meg és borult le imádkozása alatt, és azt mondta nekik a Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá): *((Látjátok ezt? Aki így hal meg, az Muhammad vallásán kívül maradva hal meg. Úgy csipkedik az imádkozását, ahogyan a varjú csipkedik a vért! (Tehát gyorsan teszi.) Bizony, annak a példája, aki meghajlik, majd gyorsan borulva végzi el imádkozását olyan, mint az éhes ember, aki nem eszik csak egy-két darab datolyát; mit ér az neki?))* (Ibn Khuzajma hagyományja).

Zejd Ibn Wahb azt mondta: Meglátott Huthajfa egy férfit, aki nem végezte meghajlását és leborulását el rendesen, és azt mondta (tehát Huthajfa): „Nem imádkoztál! És ha meghalsz, azon a valláson kívül maradva halsz meg, amelyet Allāh Muhammadnak (Allāh kegyelme és békéje reá) adott” (Al-Bukhárij). Annak, aki megtudta ezt a döntvényt, miután ilyen nyugtalanul végezte imádkozását, kötelező megismételnie az utolsó kötelező imádkozását, amelynek még nem telt le az ideje, és visszatér bűnbocsánatkérően Allāhhoz az előzőkkel szemben, de nem köteles az összes előző imádkozását megismételni, aszerint, amit igazol a „hadíth”: *((Menj vissza, imádkozz, mert te bizony nem imádkoztál!))*.

A mozgolódás és a piszkálódás az imádkozás alatt

Ettől a betegségtől nagyon kevés imádkozó mentesül, mert az imádkozók többsége nem cselekszik aszerint, amit Alláh mondott: **{{és álljatok Alláh elé áhítatosan}}** (A tehén c. szúra, 238. ája), és nem gondolkodnak el azon, amit Alláh mondott: **{{Már boldogok a hívők, akik imádkozásuk alatt alázatosak}}** (23. szúra, 1-2. ája).

Amikor megkérdezték a Prófétát (Alláh kegyelme és békéje reá) a föld egyengetéséről a leborulás alatt, azt mondta: *((Ne töröld, miközben imádkozol, de ha mindenképpen kellene, akkor egyszer, a kavics egyengetésére))* (Abú Dáúd hagyományozta).

A tudás birtokosai (az „ulemā”) megemlézték, hogy a folyamatos, szükségtelen mozgolódás érvényteleníti az imádkozást. Hát még az imádkozás alatti piszkálódás: Alláh előtt állnak és egyikük órájára néz vagy ruháját igazgatja, piszkálja az orrát, jobbra meg balra tekint, és az ég felé néz - és nem fél attól, hogy látását veszti el esetleg, és attól, hogy a Sátán megkaparintja imádkozásának egy részét?

Az imám (előimádkozó) szándékos megelőzése a háta mögött imádkozók részéről

Az ember jellemzője a sietség: **{{Az ember mindig sietős}}** („Al-Iszrā”) [17.] szúra, 11. ája). A Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) azt mondta: *((A türelem Alláhtól van, a sietség pedig a Sátántól))*.

Néhány ember versenyzik az imámmal a meghajlásnál, leborulásnál, az egyik „rak‘ā”-ból a másikba váltásnál, sőt még a „teslīm”-nél is az imádkozás végeztével, és erre a sokak számára jelentéktelennek tűnő tette nézve, bizony a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) nagyon erősen fenyegetett, amikor azt mondta: *((Vajon nem fél az, aki fejét előbb emeli fel, mint az imám, attól hogy fejét számárnak fejévé változtatja Alláh?))*(Muszlim hagyomány).

Ha az imádkozótól meg van követelve a nyugodt és alázatos menetel a mecsetbe, akkor mi a helyzet magával az imádkozással, főleg ha néhány embernél keveredik az előzés és az elkésés az imámmal szemben. Ezért hát tudni kell, hogy a „faḳīh”-ok (a vallásjog tudósai) - Alláh kegyelmezen nekik - egy jó szabályt említettek meg erre nézve, ami a következő: az imám mögött imádkozó köteles akkor elkezdni a mozdulatot, amikor az Imám befejezi az „Allāhu Akbar” mondat utolsó „r” betűjének kiejtését. **Elkezdí a mozdulatot:** se nem előzi azt meg, se nem késik el arról, és így lesz szabályozható ez a dolog, és Alláh Küldöttének (Alláh kegyelme és békéje reá) társai -Alláh legyen velük megelégedve- nagyon ügyeltek arra, hogy ne előzzék meg a Prófétát (Alláh kegyelme és békéje re á).

Egyikük, Al-Barrā’ Ibn ‘Āzib - Alláh legyen vele megelégedve - azt mondta, hogy amikor Alláh Küldötte (Alláh kegyelme és békéje reá) mögött imádkoztak: *((ha felemelte fejét a meghajlásból, nem láttam senkit meggörnyedni, amíg Alláh Küldötte (Alláh kegyelme és békéje reá) le nem tette homlokát a földre, majd azután borultak le azok, akik mögötte voltak))* (Muszlim hagyomány).

Amikor idősebb lett a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) és mozdulatai kissé lassabbak lettek, figyelmeztette a mögötte imádkozókat azt mondván: *((Ti emberek, bizony én már megöregedtem, ezért ne előzzetek meg a meghajlásnál és a leborulásnál...))*(Al-Bajhaqij hagyományozása).

Az imámnak pedig kötelessége a „Tekbír”-nél (vagyis amikor azt mondja: „Allāhu Akbar”) azt tenni, ami a Szunnában áll, vagyis azt, ami Abú Hurejra - Alláh legyen vele megelégedve - „hadíth”-jában áll: *((Alláh Küldötte (Alláh kegyelme és békéje reá) ha elkezdte az imádkozást, [Allāhu Akbart] mondott amikor felállt, majd [Allāhu Akbart] mondott, amikor [leboruláshoz] közeledett a föld felé, majd [Allāhu Akbart] mondott, amikor felemelte fejét, azután [Allāhu Akbart] mondott, mikor leborult, majd [Allāhu Akbart] mondott, mikor felemelte fejét, majd ezt tette az egész imádkozásban, amíg be nem fejezte azt, és [Allāhu Akbart] mondott, miután felkelt a két „rak‘ā” utáni ülésből))* (Al-Bukhárij hagyományozása).

Ha az imám a „Tekbír”-t mozdulatával együtt mondja, és akik mögötte imádkoznak ügyelnek az előzőleg említett módszer betartására, helyes lesz a közösség tette imádkozásuk alatt.

Olyan ember megjelenése a mecsetben, aki hagymát, fokhagymát vagy egyéb rossz illatú ételt evett

Azt mondta Alláh, a Magasztos: **{{Ó, Ádám gyermekei (fiai), vegyétek fel magatokra díszeteket minden mecsetnél (leborulási helynél)...}}** (7. szúra, 31. ája).

Dzsābir közlése, hogy azt mondta Alláh Küldötte (Alláh kegyelme és békéje reá): *((Aki hagymát vagy fokhagymát evett, az maradjon távol tőlünk)),* vagy azt mondta: *((maradjon távol mecsetüinktől és maradjon házában))* (Al-Bukhárij hagyománya).

Muszlim verziója: *((Aki hagymát, fokhagymát és zöldhagymát evett, az ne közelítsen mecsetüinkhöz, mert bizony az angyalok megbántódnak attól, ami Ádám gyermekeit bántja))* (Muszlim hagyománya).

‘Omar Ibn Al-Khattāb pénteken azt mondta szónoklatában: *((Emellett, ti emberek! Megeszitek azt a két növényt, amelyet én bizony nem vélek másnak, csak rossznak: a hagymát és a fokhagymát. Mert láttam, hogy Alláh Küldötte (Alláh kegyelme és békéje reá), ha megérezte valakinél a mecsetben ennek a kettőnek a szagát, kiküldte azt, és kivitték azt a (Baqī’)-ba [a medinai temető], s aki ezeket eszi, főzze meg őket azért, hogy ne legyen illatuk!)).*

Ide tartoznak azok is, akik munkájuk után közvetlenül térnek be a mecsetbe, miközben hónaljukból és zoknijaikból árad a rossz szag.

A legrosszabb pedig az, aki a tiltott cigarettát szívja, majd bemegy a mecsetbe, és ezzel bántja Alláh szolgálait, az angyalokat és az imádkozókat.

A paráználkodás

A házasságon kívüli nemi élet

A „sarī’a” céljai közé tartozik az ember (anyagi és eszmei) értékeinek és az utódoknak a megőrzése, és ezért a „sarī’a” megtiltja a paráználkodást. Azt mondta Alláh, a Magasztos: **{{és maradjatok távol a paráználkodástól, az bizony utálatos (bűnös) dolog és milyen rossz út!}}** (17. szúra, 32. ája).

Sőt, a „sarī’a” lezárta az összes utat, amely ehhez vezethetne a „hidzsāb” (fejkendő) bevezetésével, és megparancsolta a tekintet elfordítását (tehát a nők és a férfiak kölcsönös nézegetését), és az olyan nővel való egyedüllétet, aki a férfi számára potenciális feleség lehetne.

A házasságtörő a legrosszabb és legvisszataszítóbb büntetést érdemli: a megkövezést addig, amíg meg nem hal, azért, hogy érezze tette súlyosságát, és hogy minden porcikája átérezze a fájdalmat, akárcsak átérezte az élvezetet a tiltott dolog elkövetésénél. Az pedig, aki nem közöszölt még érvényes házasságban [és így paráználkodott], az a „sarī’a”-ban szereplő legtöbb vesszőzést kapja meg: száz ütést azzal a szégyennel együtt, amit a nyilvánosság előtt kap a hívők egy csoportjának jelenlétével; és a megalázással együtt, mivel egy teljes évig száműzetik országából és a büntett helyétől.

A paráznák büntetése az a „Barzah”-ban, ami a halál és a feltámadás közötti időszak: fájdalmas szenvedésben részesülnek a haláluk után a Feltámadás Napjáig.

Még undorítóbb ez a dolog, ha a férfi öregkora ellenére is paráználkodik, amikor már közel van a sírba jutáshoz. Abú Hurejrától maradt fenn: *((Háromhoz se nem szól Alláh a Feltámadás Napján, se nem tisztítja meg őket, se nem néz reájuk, és fájdalmas szenvedésben lesz részük: az öreg paráznához, a hazug királyhoz és a nagyképu szűkölködőhöz))* (Muszlim hagyománya).

A legrosszabb bevétel a paráznaságból befolyó vagyon, vagyis amit a parázna kap paráznasága ellenében, és az a parázna, aki nemiszervével keresi a pénzt: hiába fohászkodik, amikor éjfél után kinyílnak az ég kapui, mert fohásza nem hallgattatik meg (nem kap rá választ).

A szűkség és a szegénység sohasem törvényes indok Alláh határai (szabályai) megsértésére. Egy régi arab közmondás azt mondja: „A szabad nő nem eszik abból, amit emlőivel kereshetne /szoptatásból/, hát még amit a nemiszervével!”.

Korunkban az összes út megnyílt a bűnhöz, a Sátán pedig megkönnyítette az utat ravaszságával és követői ravaszságával, és követték őt az engedetlenek és az erkölcstelenek, így elterjedt a kihívó

(díszes) öltözködés, a nők és a férfiak kölcsönös nézelődése, bámulása és keveredése, a magazinok és a filmek, amelyek reklámozzák a paráznságot. Piacai nyíltak a prostitúció kereskedelmének, elterjedt az utazás az erkölcsstelen országokba, rengeteg a magzatgyilkosság és a házasságon kívül született gyermek.

Fohász: *((Istenem, kegyelmedet, gyengédségedet, elrejtésedet és védelmedet kérjük Tőled, amellyel megvédsz minket a bűnöktől. Kérünk Téged arra, hogy tisztítsd meg szívünket és őrizd meg szemérmünket [a tiltott dolgoktól], és tégy közénk és a tiltott dolgok közé akadályt és válaszfalat!))*

A fajtalanokodás (homoszexualitás)

Lót népének bűne a férfiak közötti szexuális kapcsolat volt. Alláh, a Magasztos azt mondta: **{{[és adtuk neki] Lótot. Emlékezz arra, amikor azt mondta a népének: „Olyan undorító dolgot követtek el, amivel senki meg nem előzött titeket a világokból. Vajon hát férfiakkal követitek el (a bűnt), útonállók vagytok, és tanácskozásotokon előálltok az elvetendővel?}}** (29. szúra, 28-29. ája).

Ezen büntény undorító, borzalmas és veszélyes mivolta miatt elkövetőit Alláh négyféle büntetéssel sújtotta. Ennyit együtt egyetlen népre sem bocsátott rajtuk kívül, ezek pedig: kioltotta szemük világát és felfordította reájuk földjüket, agyagból álló köveket zúdított reájuk esőként, és reájuk küldte a kiáltást.

Az iszlám törvénye szerint a legvalószínűbb büntetésük - mind a cselekvőé, mind akivel cselekszi azt -: a halálbüntetés, ha az nem kényszer alatt történt.

Ibn 'Abbásztól maradt fenn, hogy: *((Akit azon kaptatok, hogy azt teszi, amit Lót népe tett, öljétek meg a cselekvőjét, és akivel teszi azt))* (Ahmad hagyománya).

A mi korunkban jelent meg emiatt a bűn miatt a pestis és másfajta betegségek - mint a halálos AIDS betegség - amelyek nem ütötték fel fejüket elődeinknél, és ez igazolja Alláh bölcsességét (aki a törvény létrehozója) ennek a hatásos büntetésnek a kijelölésével.

A nő elzárkózása a férjével való házasélettől - törvényes indok nélkül

Abú Hurejra -Alláh legyen vele megelégedve- alapján: azt mondta a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá): *((Ha a férfi magához hívta feleségét az ágyába, s az megtagadta azt, s a férj haragudva töltötte el éjszakáját, hajnalhasadtáig átkozzák őt (a feleségét) az angyalok))* (Al-Bukhárij hagyománya).

Sokan vannak a nők közül azok, akik ha közöttük és férjük között veszekedés történt, úgy büntetik meg - vélekedésük szerint -, hogy megtagadják tőlük a házasélet jogát, aminek súlyos következményei lehetnek, mint például az, hogy a férj tiltott dolgokba esik, vagy komolyan elkezd gondolkodni azon, hogy másik feleséget vesz el.

A feleségnek kötelessége a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) mondásának eleget tenni, engedelmeskedni férjének, ha az magához hívja: *((Ha a férfi magához hívja feleségét, akkor tegye azt meg, még ha tevé hátán lenne is!))*.

A férjnek pedig figyelmesnek kell lennie a felesége iránt ha beteg, terhes vagy csapás érte, azért, hogy megmaradjon az egyetértés és ne történjen meg az elszakadás.

A válás kérése a nő részéről törvényes indok nélkül

1. Néhány nő a legkisebb veszekedésnél siet a válás kérésére, vagy akkor, ha nem kapja meg férjétől azt az összeget, amennyit szeretne, és az is lehet, hogy egyes rokonai vagy szomszédai hergelik őt fel a válásra, vagy lehet, hogy idegesítő mondatokkal száll szembe férjével, mint azzal hogy: „Ha férfi vagy, válj el tőlem!” - az pedig ismert és köztudott dolog, hogy a válásnak milyen hatalmas rossz következményei vannak: a család szétesése, a gyermekek elkallódása, és lehet, hogy a feleség akkor bánja meg a válást, amikor az már nem ér semmit, éppen ezért tiltotta azt meg a „sari‘a”. Thawbánról - Alláh legyen vele megelégedve - maradt fenn, hogy: *((az a nő, aki válást kér a férjétől, anélkül, hogy baj érte volna,*

annak tiltott a „Dzsenna” [túlvilági kertek és paloták kizárólag a hívők részére] illata) (Ahmad hagyománya).

‘Nqba Ibn ‘Amírról - Allāh legyen vele megelégedve - maradt fenn, hogy: *((Akik ki akarják váltani magukat [a házasságból], és akik el akarják hagyni férjük házát [végleg], azok képmutatók)).* Viszont ha törvényes indok áll fenn: ha a férj elhagyja az imádkozást vagy részegítőt és kábítószerrel használ, vagy tiltott dologra kényszerítené feleségét, vagy megszenvedteti őt, vagy például törvényes „sari‘a” szerinti jogaiban korlátozza őt, és ha a tanácsadás nem használ, valamint a jóvátétel próbálkozásai sem hoznak eredményt, akkor nem baj, ha válását kéri, azért, hogy megőrizze vallását, saját maga épségét és jogait.

Ad-Dihār ((Azt mondani a feleségnek: olyan vagy nekem, mint édesanyám háta!))

A „dzsāhiliyya” (az iszlám előtti „tudatanság” kora) elterjedt szavai, kifejezései közé tartozik ez, és azok közé a visszataszító kifejezések közé, amelyektől óva int a „sari‘a”, és gyűlöletesnek tekint az igazságtalanság miatt, ami a nőt éri ezzel.

Allāh, a Magasztos, aki mentesül minden hiánytól, mondta azt: **{{Akik „Dihār”-t követnek el közületek feleségeikkel szemben [azt mondják nekik: olyan vagy nekem, mint anyám háta] (tudniuk kell), hogy feleségük nem az anyjuk; anyjuk bizony az egyedüli, aki megszülte őket, bizony borzalmas [undorító] szót és hamisságot mondanak ők, és Allāh bizony elnéző és megbocsátó}}** (58. szúra, 2. ája).

A „sari‘a” szerint erre nézve a kiengesztelés hasonló a véletlen emberölés kiengeszteléséhez, és megegyezik a Ramadán napján (tehát nappal) elkövetett közösülés kiengesztelésével. Az elkövetőre nézve pedig tilos a feleségéhez való közeledés, addig, míg jóvá nem tette bűnét a kiengeszteléssel, amiről azt mondta Allāh, a Magasztos: **{{Akik „Dihār”-t követtek el feleségeikkel szemben, majd megismétlik azt, amit mondtak, akkor [a kiengesztelés] egy rabszolga felszabadítása, még mielőtt illetnék egymást; ez intés nektek és Allāh a tudója annak, amit tesztek. * Aki pedig erre képtelen, az két egymást követő hónapon böjtöljön, még mielőtt illetnék egymást, s aki erre képtelen, annak hatvan szegényt kell megetetnie. Azért van ez így, hogy Allāhban és Küldöttében higgyetek. Ezek Allāh szabályai, a hitetleneknek pedig fájdalmas büntetésben lesz részük}}** (58. szúra, 3-4. ája).

A menstruáló feleséggel való közösülés

{{És ha a havi vérzésről kérdeznek téged, mondd: „kórság az”; így hát maradjatok távol az asszonyoktól a havi vérzés alatt, és ne közeledjete hozzájuk, amíg meg nem tisztulnak}} (A tehén című szúra, 222. ája).

Tilos addig közösülniük, amíg meg nem fürdik a feleség (miután elmúlt a vérzés) Allāh, a Magasztos mondása alapján: **{{Ha pedig megtisztultak, akkor közösüljete velük onnan, ahonnan Allāh megparancsolta nektek...}}** (A tehén című szúra, 222. ája).

Ennek a bűnnek a förtelmességét igazolja az, amit a Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá) mondott: *((Aki menstruáló nővel, vagy a nővel análisan közösül, vagy elmegy egy jóshoz, az hitetlen arra nézve, ami Muhammadra küldetett le))* (At-Tirmidij hagyománya).

Aki pedig véletlenül, nem szándékosan tette ezt meg, tudatlanul e döntvényre nézve, az nem köteles semmire; az viszont, aki szándékosan, tudattal tette meg, az kiengesztelésre kötelezett: 4,25 gramm aranyat vagy annak felét köteles adományként adni, vagy azt pénzben kifizetni.

A nőikkel történő analízis közönsége

Néhány ferde hajlamú és gyenge hitű ember analízis közönségevel, ami főbűnök számítás - a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) megátkozta azt, aki ezt teszi. Abú Hurejra -Alláh legyen vele meglegedve - szerint: *((Átkozott, aki analízis közönsége asszonyával))* (Ahmad hagyomány). Sőt, azt mondta a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá): *((Aki menstruáló nővel vagy a nővel analízis közönsége, vagy elmegy egy jóshoz, az hitetlen arra nézve, ami Muhammadra küldött le))* (At-Tirmidij hagyomány).

Néhány férj válással fenyegeti feleségét, ha megtagadja férjétől ezt a fajta tettet, mások pedig becsapják feleségüket, azt hitetvén el vele, hogy megengedett cselekményről van szó, hivatkozván Alláh, a Magasztos mondására: **{{Asszonyaitok szántóföld számotokra, s úgy lépjétek szántóföldetekre, ahogyan akartok}}** (A tehén c. szúra, 223. ája).

A végbélnyílás pedig köztudottan nem az utódnemzés helye, de néhányan az erkölcstelen, undorító filmek hatására viszik ezt be a tiszta házasságba Alláhhoz való visszatérés (bűnbocsánat) nélkül.

Az is közismert dolog, hogy ez a tett tilos még a két fél beleegyezésével is, hiszen a tiltott dologban való megegyezés nem változtatja azt szabaddá.

Az igazságtalanság a feleségek között

A rendeletek közé tartozik - amit Alláh rendelt el nekünk a Kor'ánban - az igazságosság a feleségek között. Azt mondta Alláh, a Magasztos: **{{Nem lesztek képesek arra, hogy igazságosak legyetek asszonyaitok iránt, még ha törekednétek is arra (ügyelvén), de ne forduljatok el teljesen [valamelyik feleségetektől] úgy, hogy bizonytalanságban hagyjátok őt, és ha békés megegyezésre juttok, és istenfélők vagytok, akkor Alláh bizony megbocsátó és kegyelmes [irántatok]}}** (4. szúra, 129. ája).

A teljesítendő igazságosság az, hogy legyen igazságosság az együtt alvásban, és hogy mindegyik feleség megkapja jogos részét az eltartásban, ruházkozásban, és az igazságosságnak nincs helye a szívben, mert az ember képtelen a szeretet felosztására.

Néhányan amikor több feleségre tesznek szert, részrehajlóan viselkednek az egyikkel, és elhanyagolják a másikat úgy, hogy több éjszakát töltenek az egyiknél, mint a másiknál, vagy csak az egyikre költenek, a másikra nem. Ez mind tilos, és az az ember, aki ezt elköveti, a Feltámadás Napján akképpen jelenik meg, ahogyan az Abú Hurejra - Alláh legyen vele meglegedve - nevéhez fűződő, a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) fennmaradt mondás: *((Akinak két felesége van, és egyikükhöz jobban hajlott (részrehajlóan), az a Feltámadás Napján úgy jelenik meg, hogy egyik oldala ferde lesz))* (Abú Dáúd hagyomány).

Olyan nővel való egyedüllét, aki potenciális feleség lehet

A sátán ügyel arra, hogy kísértésbe vigye az embereket, és arra, hogy beletaszítsa őket a tiltott dolgokba. Éppen ezért figyelmeztetett minket Alláh, aki mentesül a hiányoktól, azzal a mondásával: **{{Ő ti, akik hívők lettetek, ne kövessétek a Sátán lépéseit, és aki követi a Sátán lépéseit, [annak] bizony azt parancsolja meg ő, ami undorító és elvetendő}}** (24. szúra, 21. ája).

A sátán bűnbe csábító eszközei közé tartozik az egyedüllét. Erről szólva mondta azt a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá): *((Nem marad egyedül egy férfi egy nővel anélkül, hogy ne lenne harmadiknak a Sátán))* (At-Tirmidij hagyomány).

Ibn 'Omarról - Alláh legyen vele meglegedve - majd a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) hagyományozódott, aki azt mondta: *((Ezután a nap után nem mehet be egy férfi sem egy egyedül lévő nőhöz, kivéve, ha vele megy egy vagy két férfi))* (Muszlim hagyomány). Ezért nem megengedett az, hogy egyedül maradjon egy férfi olyan nővel egy házban, szobában vagy autóban, aki felesége is lehetne (nincs törvényes „sari'a” szerinti akadály arra nézve), vagy testvérének felesége.

Sok ember jelentéktelennek ítéli ezeket a helyzeteket, azért mert magabiztosnak érzi magát, vagy bízik a másik személyben, és mégis sokszor lesz ennek a következménye a bűn kezdeteibe jutás vagy a bűnbeesés, és így növekszik a származási keveredés és a házasságon kívül született gyermekek száma.

Az idegen nő (aki potenciális feleség lehetne) kezének megérintése (kézfogás)

Azt mondta a Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá): *((Jobb az, hogy egyikőtök fejébe vastút szúrjanak, minthogy megérintse az olyan nőt, akinek megérintése tiltott [szó szerint: azt a nőt, aki a számára tiltott (nem a felesége)]))* (At-Tabaráníj hagyománya).

Ha manapság valakinek elmondanád ezt a „hadíth”-ot, és felvilágosítanád a „sari’a” döntvényéről ezzel a témával kapcsolatban, valószínű, hogy meggyanúsítana téged azzal, hogy elmaradott vagy, és kételkedsz a jó szándékokban, sőt, a rokon kapcsolat megszakítására törekszel. Pedig kétségtelen, hogy a kézfogás az idegen nővel a kéz paráznságához tartozik, ahogy azt (Allāh kegyelme és békéje reá) mondta: *((A szem paráználkodik és a kéz is, a láb is és a nemiszerv is))* (Ahmad hagyománya).

A Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá) azt mondta: *((Én bizony nem fogok kezét a nőkkel)),* és azt is mondta: *((Én bizony nem érintem meg a nők kezét))* (Mindkét hagyományt Ahmad hagyományozta).

‘Aisáról -Allāh legyen vele megelégedve- maradt fenn, hogy azt mondta: „és nem, Allāhra esküszöm, hogy Allāh Küldötte (Allāh kegyelme és békéje reá) keze soha nem érintett meg női kezét, de egyezséget velük szóban kötött” (Muszlim hagyománya).

Mégis találkozhatunk olyanokkal, akik megfenyegetik feleségüket, ha nem fognak kezét testvéreikkel. Óvakodjanak az ilyenek Allāh haragjától!

Tudni kell azt is, hogy a valamilyen anyaggal, esetleg kesztyűvel történő kézfogás semmivel sem különb, ezért tiltott az mindkét esetben.

A nő illatszerhasználata akkor, amikor kimegy lakásából, és illatával való elhaladása a férfiak között

Annak ellenére, hogy a Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá) szigorúan megtiltotta ezt, korunkban mégis eléggé elterjedt.

Azt mondta: *((Az a nő, aki illatosá teszi magát és aztán áthalad az emberek között azért, hogy érezzék illatát, az bizony parázna!))* (Ahmad hagyománya).

Néhány asszony elhanyagolja ezt a dolgot, és jelentéktelennek ítéli meg, amikor a sofőrnél, az eladónál vagy az iskola kapuórájánél jelenik meg ezzel könnyelműsködve.

Pedig, még ha a mecsetbe is indulna, akkor is meg kell fürdenie, ha illatot tett magára. Allāh Küldötte (Allāh kegyelme és békéje reá) azt mondta: *((Annak a nőnek, aki illatosá tette magát, és aztán elment a mecsetbe, azért hogy érezhető legyen az illata, addig nem fogadtatik el az imája, amíg meg nem fürdik úgy, mintha nemi életet élt volna!)).*

A „sari’a” viszont azt mondja: az a nők (megengedett) illatosítója, aminek meglátszik a színe, de rejtve marad az illata.

Amit esküvők, ünnepek idején érezhetünk a parfümök, tömjének illatából, az bizony sokszor érezhető a piacokon, a közlekedési eszközökön, és ahol kénytelen-kelletlen keverednek a férfiak és a nők, sőt még Ramadán éjszakáin a mecsetekben is!

A nő utazása „mahram” nélkül (A mahram olyan férfi, aki nem lehet potenciális férj a nő számára)

Ibn ‘Abbász - Allāh legyen vele megelégedve - azt mondta: Allāh Küldötte (Allāh kegyelme és békéje reá) azt mondta: *((Nem utazhat a nő mahram nélkül))* (Al-Bukhárij és Muszlim hagyománya). Ez vonatkozik az összes utazási fajtára, még a zarándoklathoz utazásnál is.

A nő egyedül utazása, mahram nélkül csábítólag hat az erkölcstelenekekre, akik megtámadhatják, miközben ő gyenge, és beletaszíthatják a bűnbe. A legkevesebb pedig az, hogy értékeiben és becsületében szenved kárt.

Még a repülőutakon is szükség van a mahramra, hiszen késhet a repülő a leszállással, vagy kényszerleszállás miatt nem a célállomásnál szállnak le, és így az nem megoldás, ha valaki (egy mahram) elbúcsúztatja, és egy másik pedig várja őt a célállomásnál!

Négy feltételnek kell megfeleljen a mahram: muszlim kell legyen, nagykorú, épelméjű és férfi. Azt mondta Allāh Küldötte (Allāh kegyelme és békéje reá): *((...apja vagy fia, férje vagy testvére, vagy a mahram))* (Muszlim).

A szándékos nézelődés (bámulás) az idegen nő felé

Allāh, a Magasztos azt mondta: **{{Mondd ezt a hívő férfiaknak: tekintsenek félre (ne nézelődjenek) és őrizték meg szemérmüket, ez tisztább nekik. Allāh bizony a tudója annak, amit cselekszenek}}** (24. szúra, 30. ája).

Allāh Küldötte (Allāh kegyelme és békéje reá) azt mondta: *((A szem paráználkodása a nézés)),* vagyis arra [való nézés], amit Allāh megtiltott (Al-Bukhárij hagyománya).

Kivételt képez ez alól az, ami törvényes („sarī‘a” szerinti) szükséglet elégít ki: az eljegyző férfi (aki szeretne eljegyezni egy nőt) nézése és az orvos nézése.

Ugyanaz vonatkozik a nőkre is: azt mondta Allāh, a Magasztos: **{{És mond a hívő nőknek, tekintsenek félre (ne nézelődjenek) és őrizték meg szemérmüket}}** (24. szúra, 31. ája).

Emellett tilos a férfinak egy másik férfi szemérmét megnézni (a férfi szemérme az iszlámban egy másik férfi számára: ami köldöke és térde között van), valamint a nőnek egy másik nő szemérmét megnézni ugyanígy tilos (a nő szemérme egy másik nő számára: ugyanaz, mint a férfiaknak egymás között).

Annak, ami szemérem, nem megengedett a megérintése még elválasztó anyagon keresztül sem.

Ide tartozik még a magazinokban előforduló képek és a filmek megnézése, mert az nem mentség, hogy ezek nem valódi testek! Hiszen ezeknek a képeknek a megrontó volta, és általuk a vágyak felszítása napnál is világosabb.

A becsület semmibe vevése

Ibn ‘Omarról - Allāh legyen vele megelégedve – maradt fenn, hogy: *((Háromnak tiltotta meg Allāh, hogy bekerüljön a „Dzsenna”-ba: annak, aki részegítő-ital fűgő; annak, aki engedetlen szüleivel szemben; és annak, aki nem törődik becsületével, és családjában megengedi az erkölcstelenséget))* (Ahmad hagyománya).

Korunkban elterjedt az, hogy a lányok és a nők nyugodtan telefonálgatnak idegen férfiakkal flörtölve és udvarlás céljából, az, hogy a férfi megengedi azt, hogy felesége idegen férfival egyedül maradjon házában, az asszonyok kiengedése fejkendő nélkül, hogy lássa őt bárki a járókelők közül, valamint az, hogy olyan filmeket és újságokat visznek haza, amelyek a romlottságot terjesztik el.

A gyermek származásának meghamisítása, és az apa részéről történő megtagadás a gyermek tőle származását illetően

A muszlimnak nem megengedett apján kívül mástól származtatnia magát.

Néhányan anyagi érdekből teszik ezt meg, és hivatalos okmányokban rögzítik a hamisított származást, vagy mások például apjuk iránti gyűlöletből teszik meg, aki kiskorában hagyta el őket, holott mindez tilos. Ezzel pedig rengeteg kár származhat a házasságot és az örökséget illetően.

Sza'dról és Abú Bakráról - Alláh legyen velük megelégedve - maradt fenn, hogy: *((Aki azt állította, hogy apján kívül mástól származzik, miközben ő tudja (azt, hogy ki az apja), annak tiltott a „Dzsenna”-ba való bejutás))* (Al-Bukhárij hagyománya).

A „sarī'a”-ban tiltott mindaz, amiben manipulálás történik, és hamisítás a származást illetően.

Néhányan megtagadják saját gyermeküket, mások pedig idegen gyermekeket tesznek családtagjaikká (például, ha a feleség félrelép, más gyermekét származtatja a férjéhez).

Abú Hurejra - Alláh legyen vele megelégedve - meghallotta Alláh Küldöttét (Alláh kegyelme és békéje reá), amint azt mondta: *((Az a nő, aki bevisz egy néphez (családbhoz) olyat, aki nem tőlük származik [tehát paráználkodással gyermeket szülve], annak semmi köze Alláhhoz, és nem fogja őt bejuttatni Alláh a Kertjébe. És az a férfi, aki letagadja gyermekét (fiát) miközben látja őt (nap, mint nap), attól rejtve marad Alláh, és megszegyenyíti őt (ezzel a tettel, nyilvánosságra hozva azt) az egész emberiség előtt (a Feltámadás napján)))* (Abú Dáúd hagyománya).

Az uzsorakamat beszédése

Alláh, az Ő Könyvében, a Kor'ánban, senki más ellen nem hirdetett ki háborút, csak az uzsorakamat „tulajdonosai” (résztvevői) ellen.

Azt mondta Alláh, a Magasztos: **{{Ti, akik hívők lettetek! Óvakodjatok Alláhtól és engedjétek el a fönnmaradt uzsora(kamat) [követeléseket], ha ti valóban hívők vagytok. Ha nem teszitek meg, akkor vegyétek tudomásul, hogy Alláh és Küldötte háborút indít ellenetek}}** (A Tehén c. szúra, 278-279 ája).

Ez pedig elegendő ennek a bűnténynek Alláhnál az Erősnél és Hatalmasnál való förtelmességének megmagyarázásához.

Aki rátekinthet az egyének és az országok helyzetére, látja, hogy az uzsorakamattal való kereskedés mekkora pusztítást és rombolást hagyott maga után, többek között a következők miatt: a csőd, a gazdasági visszaesés, a stagnálás (pangás), a hitelek visszafizetésére való képtelenség, a gazdaság megbénulása, a munkanélküliség arányának növekedése, sok cég és alapítvány összeomlása, a nap mint nap végzett munka eredményének a nem is kevés uzsorakamat kifizetésére fordítása, az osztályok létrejötte a társadalomban, a hatalmas vagyonok koncentrációja néhány ember kezében. És ez talán csak egy része annak a háborúnak, amelyet megígért Alláh az uzsorakamattal kereskedőknek.

Mindenki, aki részt vesz az uzsorakamattal való kereskedésben - az alapvető felek, a közvetítők és a segítségadók -, meg vannak átkozva. Dzsábír (Alláh legyen vele megelégedve) azt mondta: megátkozta Alláh Küldötte (Alláh kegyelme és békéje reá): *((az uzsorakamat beszédőjét, kiadóját, lejegyzőjét és két tanúját)),* és azt mondta: *((ők egyenlőek [abban])).* Ezt alapul véve nem megengedett tevékenység az uzsorakamat lejegyzése, meghatározása, rendezése, átvétele, átadása, letétbe helyezése, megőrzése, és általánosságban tilos a részvétel és a segítségadás abban bármilyen módon.

A Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) ügyelt arra, hogy világossá tegye ennek a főbűnnek förtelmességét: *((Az uzsorakamatnak hetvenhárom kapuja van, a legkisebb olyan, mintha édesanyját venné el feleségül a férfi, a legnagyobb kamat pedig a muszlim hírnevét, családját, stb. érő rágalmazás.))* (Abd Alláh Ibn Masz'údrol).

Fennmaradt 'Abd Alláh Ibn Hanthalā-ról: *((Egy dirhemnyi uzsorakamat, amelyet beszéd az ember, miközben ő tudja (hogy ez tiltott), nagyobb, mint harminchat paráználkodás)).*

Az uszorakamat tiltása általános és nem speciális - mintha egy gazdag ember és egy szegény között történne, amint néhány ember vélekedik -: általános érvényű minden esetben és minden személynél.

A valóság tanúsítja, hogy rengeteg gazdag és nagykereskedő tönkrement miatta, és a legkisebb következménye: a vagyon megáldásának eltörlése, még ha az rengeteg is.

A Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) azt mondta: *((A_z uszorakamat, még ha sok is, hát bizony annak következménye a csökekenés)).*

Az uszorakamat általános, attól függetlenül, hogy a kamat aránya magas vagy alacsony, sok vagy kevés - mindez tilos. Tulajdonosa (résztvevője) úgy kel életre a Feltámadás Napján sírjából, hogy feláll, de úgy, mintha a Sátán érintette volna, és szállta volna meg.

E bűn förtelmessége ellenére Alláh hírt adott arról, hogy bűnmegebánást lehet miatta tenni, és világossá tette ennek módját. Azt mondta Alláh, a Magasztos az uszorakamat tulajdonosainak: **{{és ha megebánást tesztek, akkor megillet benneteket a tőkétek, és nem jártok el igazságtalanul, és veletek szemben sem történik igazságtalanság}}.**

A hívő lelkének gyűlölnie kell ezt a főbűnt, és érzékelnie kell förtelmességét. Akik pedig kamatot szedő bankokba helyezik vagyonaikat rászorultságból, és attól való félelem miatt, hogy elvesz, vagy hogy elrabolják, azok is érezzék át a kényszerűséget, és hogy ők olyanok, mint akik döglött húst esznek, vagy még annál is rosszabbat. Alláhtól való bocsánatkéréssel, és az arra való törekvéssel együtt, hogy lehetőség szerint találjanak ehelyett valami mást, nem megengedett nekik kamatot kérni a bankoktól, sőt ha számláikra helyezték a kamatot, meg kell szabadulniuk tőle, bármilyen megengedett módon, de nem adományként, mert Alláh jóságos és nem fogad mást, mint jót. És semmilyen módon sem megengedett számukra annak hasznosítása, sem ételként vagy italként, sem ruhaként, járműként vagy lakhelyként, sem kötelező eltartásként a feleségre vagy gyermekre, apára vagy anyára, sem „zakát” adományként, vagy adó kifizetésként, sem háritásként valamilyen igazságtalanság (jogtalanság) ellen, hanem meg kell szabadulni a kamattól, félve Alláh haragjától és büntetésétől.

Az árucikk hibájának eltitkolása és elrejtése annak eladásánál

Alláh Küldötte (Alláh kegyelme és békéje reá) elment egyszer egy ételes tál mellett és belenyúlt, ujjai pedig nedvesek lettek, mire azt mondta: *((Mi ez, te, a_z étel tulajdonosa?)).* Azt mondta az, feelve neki: „Eső esett rá, Alláh Küldötte!”. Azt mondta (Alláh kegyelme és békéje reá): *((Miért nem tetted a_z étel tetejére, hogy lássák a_z emberek? Aki becsapott, a_z nem közülünk való)).*

Manapság sok eladó - azok közül, akik nem félik Alláhot -, megpróbálja elrejtetni a hibákat: leragasztva azokat, vagy a kartondobozok aljára téve, vagy kémiai anyagokat és ehhez hasonlókat használva, amelyek szép külsőt kölcsönöznek, vagy elrejtve kezdetben a hiba hangját a motorban, majd ha hazatér a vevő az áruval, rövidesen elromlik az.

Néhányan megváltoztatják az áru szavatossági idejét, vagy megakadályozzák a vevőt az áru szemrevételezésében, megvizsgálásában vagy kipróbálásában, és sok autó- és gépeladó nem mutatja meg azok hibáit: ez mind tilos.

Azt mondta a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá): *((A muszlim testvére a másik muszlimnak. Tilos egy muszlimnak eladnia egy árut testvéreinek, amiben hiba van, kivéve, ha megmutatja azt neki)).*

Néhányan azt hiszik, hogy megszabadulnak a felelősségtől, ha azt mondják a vevőnek az árverésen: „Egy halom vasat adok el! Egy halom vasat adok el!”. Ennek az embernek az üzletelése áldástalan, ahogyan azt Alláh Küldötte (Alláh kegyelme és békéje reá) mondta: *((A_z adás és a vétel választás alapján történik, ha külön nem választották egymástól. Ha igazat mondanak, és nyílvánvalóvá tették [a_z árut], áldott lesz a_z adásvétel, ha hazudtak és elrejtették [a hibát], elszállt a_z adásvétel áldása)).*

Eladás, az ár koholt felemelésével „Baj’ An-Nadzses”

Ez egy olyan eladás, aminél felemelkedik az áru ára, olyan ember által, aki nem szándékozza azt megvenni, azért, hogy mást becsapjon ezzel, és rávegye őt az ár még feljebb emelésére.

Azt mondta a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá): *((Ne végezzetek „Nadzses” eladást)).* Ez pedig kétségtelenül a becsapás egy fajtája, és Alláh Küldötte azt mondta: *((A ravaszság és a becsapás a „Nár”-ba vezet)).*

Sok közvetítő és - az árveréseken és az autópiacokon - árverező keresete piszkos. Ennek oka a sok tiltott dolog, amelyet elkövetnek. Ezek közül: megegyezésük a „Nadzses” eladásra, és az eladó vagy vevő félrevezetése és becsapása, majd megegyeznek például az eladó által megadott ár csökkentésére; viszont ha az áru a sajátjuk vagy egyiküké, akkor az ellenkezőt teszik: a vevők közé lopóznak, majd felverik az árat az árverésnél, becsapva és megkárosítva ezzel Alláh szolgálóit.

Adás-vétel a pénteki ima második „adzán”-ját követően

Azt mondta Alláh, a Magasztos: **{{Ti, akik hívők lettetek! Amikor elhangzott a hívás az imádkozáshoz Pénteken [az összegyűlés napján], akkor siessetek megemlíteni Alláhot, és hagyjátok abba az adás-vételt! Jobb nektek, ha tudással bírtok.}}** (Az összegyűlés szúra, 9. ája).

Néhány eladó folytatja az eladást a második imára hívás után is boltjaiban, vagy a mecset előtt, és akik vesznek tőlük, még ha csak egy „sziwāk”-ot (fogtisztítót) is, részesülnek a vétékben. Ez az eladás érvénytelen, erre hajlik a legtöbb vélemény. Néhány étterem, pékség és gyár tulajdonosa rákényszeríti dolgozóit a munkára pénteken, az imádkozás idejében, és az ilyeneket, még ha látszólag több is lett a hasznuk, igazából csak veszteség éri.

A dolgozó pedig köteles annak értelmében cselekedni, amit Alláh Küldötte (Alláh kegyelme és békéje reá) mondott: *((Nincs engedelmség egy teremtménynek a Teremtővel szembeni engedetlenségben)).*

A szerencsejáték

Azt mondta Alláh, a Magasztos: **{{a részegítő, a szerencsejáték, az áldozati kövek [amelyeknek áldoznak], a nyilakkal végzett jövendölés: fürtelem, a Sátán műve; kerüljétek el ezt, lehet, hogy boldogultok.}}** (Az asztal, 90. ája).

A „dzsāhilijja” korában (az iszlám előtti tudatlanság kora) az emberek űzték a szerencsejátékot. Leghíresebb fajtája az volt, hogy tíz ember egyenlő arányban részesedett (társult) egy tevében, majd kockát dobtak. Hét közülük meghatározott, különböző részben vett el a tevéből, hárman pedig semmit sem kaptak.

Korunkban a szerencsejáték sokféleképpen jelenik meg:

- A sorsjegyek: például a Lottózás, amiben bizonyos számokat tesznek meg a vásárolt szelvényeken, majd a sorsolást követően egyesek díjakat nyernek (pénz vagy egyéb). Ez tilos, még ha jótékonyak is nevezik ezt.
- Az áruval együtt valamilyen ismeretlen ajándék vagy más díj eladása, vagy megvételénél egy számot kap a vevő, ami sorsolásban vesz részt, és húzás útján határozzák meg a nyerteseket.
- A biztosítási szerződések: élet, jármű és árubiztosítások, a tűz elleni biztosítás, az átfogó (általános) biztosítás, a más (személy) elleni biztosítás, és néhány énekes biztosítása a hangjára.

Ezekre és a szerencsejáték más módszereire vonatkozik a Kor’ánban „mejszir”-ként említett dolog. Manapság a kaszinókban űzik leginkább ezt a hatalmas bűnt.

Ami a labdarúgó mérkőzésekre való fogadás és más ehhez hasonló tevékenység, az is mind egy fajtája a szerencsejátéknak.

A félkarú rabló - és ami ezen a gondolaton alapszik: a flipperek és más hasonló játékok, amelyeket elhelyeztek a szórakoztató központokban - is szerencsejáték, illetve arra épül, de még a kockadobással játszható társas, illetve egyéb játékok is. A Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) azt mondta: *((aki dobókockával játszik, annak olyan az, mintha egy disznó búsával és vérével kenné be a kezét)).*

A versenyek három fajtája

- 1) Amelyeknek vallási céljaik vannak: megengedettek díjazással vagy anélkül, mint például a teve és lóversenyek, a lövészeti- és célzó-versenyek, és ide tartoznak a vallástudományi versenyek, mint a Kor'án megjegyzésének (kívülről tudásának) a verseny - a vélemények többnyire erre hajlanak.
- 2) A tiltott dolgoktól mentes sportversenyek, mint a labdarúgó mérkőzések vagy a futóversenyek, ha azok mentesek például az imádkozás kihagyásától és a szemérem kimutatásától, ezek a versenyek megengedettek díjazás nélkül.
- 3) Olyan dolgok, amelyek önmagukban tiltott dolgok, vagy elvezetnek tiltott dolgokhoz, mint a romlottság versenye: a szépségkirálynő választás versenye, vagy az ökölvívő mérkőzés, amely az arc megütésével jár - ami tiltott dolog -, vagy az állatviadatok, mint a kakasviadatok és az ehhez hasonlók.

A lopás, vagy rablás

Azt mondta Alláh, a Magasztos: **{{a tolvaj férfinak és a tolvaj nőnek vágjátok le a kezét: fizetségképpen azért, amit szereztek, és mintaszerű büntetésképpen Alláhtól, mert Alláh Erős és Bölcs.}}** (Az asztal c. szúra, 38. ája).

A legsúlyosabb rablás a Mekkába tartó zarándokok kirablása. A rablók e fajtája semmibe veszi Alláh szabályait a föld legjobb részében és Alláh háza mellett. A Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) azt mondta a napfogyatkozási imádkozás történetében: *((Amikor megláttatok engem, a Tűzket hozták el, és én hátra maradtam attól félve, hogy megéget, és láttam benne egy embert [akínél bot volt valamikor], aki a beleit húzta a Tűzben; ő a zarándokot rabolta ki botjával. Ha az észrevette, ő azt mondta neki: ráakadt (az elrabolt tárgy) a botomra! Ha pedig nem vette észre, elvitte azt a tárgyat)).*

A leghatalmasabb rablás: a közvagyonból való rablás. Néhányan, akik elkövetik, azt mondják: úgy lopunk, ahogyan más is. Nem tudják, hogy az mindenkinek a vagyonából történő rablás, még ha azok hitetlenek is, hiszen nem minden hitetlen harcol a muszlimok ellen, és nem minden hitetlen tulajdonában álló cég és tagjai valók azok közé (a harcolók közé); és azoknak a tette, akik nem félik Alláhot, nem igazolja az őket utánzókat.

A rablás módszerei közé tartozik az emberek zsebébe nyúlás. Vannak olyanok, akik látogatásuk alatt másoknál lopnak, mások pedig vendégeik táskáiból lopnak. Néhányan bemennek a boltokba, és elrejtik az árukat zsebeikben és ruhájukban, és néhányan könnyelműsködnek az olcsó vagy kevés dolgok ellopásában, de Alláh Küldötte (Alláh kegyelme és békéje reá) azt mondta: *((Alláh megátkozta azt a tolvajt, aki egy tojást lop: levágatják a kezét; egy kötelet, s levágatják a kezét)).*

Aki valamit ellopott, annak kötelessége azt visszaadni a tulajdonosának, miután megbánással fordul Alláhhhoz - az Erőshöz és Hatalmashoz -, nyilvánosan vagy titokban, személyesen vagy közvetve, és ha képtelen azt visszajuttatni a vagyon tulajdonosához vagy annak örököseihez szorgalmas keresésük ellenére, akkor adakozik, a tulajdonosnak szándékozva annak Alláhtól való jutalmát.

A kenőpénz elfogadása és kiadása

A bírónak való kenőpénz odaadása jogos követelés érvénytelenítése vagy jogtalanság elvégzése miatti büntény, mert igazságtalansághoz vezet a döntésben és a jogosulttal szemben, valamint a romlottság elterjedéséhez is vezet. Alláh, a Magasztos azt mondta: **{{És ne fogyasszatok el vagyonaitokat egymás között család módon, és ne vesztegessétek meg vele a bírákat, hogy felfaljátok bűnös módon az emberek vagyonának egy részét, miközben tudjátok [azt, hogy ez**

bűn}} (2. szúra, 188. ája). Abú Hurejráról (Allāh legyen vele megelégedve) fennmaradt: *((Allāh megátkozta a bíraskodásban megvesztegetőt, és akit megvesztegettek))*.

Ellenben ha másképpen nem lehet a jogosultságot vagy az igazságtalanság elhárítását elérni, csak a megvesztegetéssel, azt nem foglalja magába a fenyegetés.

A kenőpénz (megvesztegetés) korunkban annyira elterjedt, hogy néhány hivatalnok számára nagyobb bevételt jelent, mint a keresetük, sőt, sok cég számára - különböző fedőnevek alatt - részt képeznek a költségvetésben. Rengeteg ügyintézés nem indul el, és nem fejeződik be, csakis kenőpénzzel, amivel sok szegény károsodik meg; és sok lelkiismeret romlott meg és lett okozója annak, hogy a dolgozók romlottságot hoztak a munkáltató számára. A jó szolgáltatás csak annak jár, aki fizet, aki nem fizet, rossz szolgáltatást kap, vagy késleltetik és elhanyagolják. A kenőpénzesek, akik később érkeznek, előbb végeznek. A megvesztegetés miatt sok pénz, amely a munkáltatót illette volna meg, az „üzletkötőkhöz” jutott el. Ezért és ilyen dolgokért nem csoda az, hogy a Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá) átkot kért azokra, akik részt vesznek ebben a bűntényben azért, hogy kutasítsa őket Allāh az Ő kegyelméből. ‘Abd Allāh Ibn ‘Amr (Allāh legyen vele megelégedve) azt mondta: Allāh Küldötte (Allāh kegyelme és békéje reá) mondta: *((Allāh átka a megvesztegetőre és arra, aki megvesztegetődött))*.

A földek elkobzása

Ha valaki rendelkezik a hatalommal, az erővel és a képességgel, de nem féli Allāhot, akkor e dolgok súlyos terhet jelentenek rá nézve: felhasználja ezeket az igazságtalanságra, mint mások vagyonának elfoglalására. Ilyen dolog a földek elkobzása. Ennek a büntetése rettentő. Fennmaradt ‘Abd Allāh Ibn ‘Omarról: *((Aki jogtalanul vett el a földből egy részt, a Feltámadás Napján a hetedik föld mélyéig fog eltűnni))*.

Ja’lā Ibn Murraról (Allāh legyen vele megelégedve) maradt fenn: *((Minden embert, aki egy arasznyi földet vesz is el jogtalanul, utasítani fogja Allāh arra, hogy leássa azt [a Tabarānij-éban: megjelenjen ott] a hetedik föld mélyéig, és ott lesz meghilincselve a nyakánál fogva, amíg Allāh ítélkezik az emberek között))*.

Ide tartozik a földek határainak megváltoztatása, mint például, ha valaki kiszélesíti földjét szomszédja kárára. Erre utal a Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá) mondása: *((Allāh megátkozta azt, aki megváltoztatja a föld [határainak] jelét))*.

A közbenjárás miatti ajándék elfogadása

Az emberek között elfoglalt rang és szint Allāh kegye a szolgálóval szemben, ha ő azt megköszöni. Ez a megköszönés megnyilvánulhat abban is, hogy az a muszlimok javára (hasznára) fordítódik, ez pedig belefoglaltatik a Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá) mondásába: *((Akinek van lehetősége arra, hogy testvéreinek hasznára fordítson valamit, az tegye meg))*. Aki helyzetével hasznára válik muszlim testvéreinek jogtalanság elhárításában, vagy jót hoz neki tiltott dolog elkövetése nélkül, vagy valaki jogának megfosztása nélkül, akkor az - ha odaadóan őszinte a szándéka - jutalmat kap Allāhtól. Erről adott hírt a Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá): *((Járatok közben, jutalmat kaptok))*.

Nem szabad elfogadni bért a közbenjárás, a közvetítés ellenében. A bizonyíték: Abū Umāmaról (Allāh legyen vele megelégedve) fennmaradt: *((Aki közbenjárt valakiért, és ajándékot kapott [annak fejében], és ő azt elfogadta, akkor az az uzsorakamat egyik hatalmas kapuján lépett be))*.

Vannak olyan emberek, akik közbenjárásukért és közvetítésükért díjat kérnek: egy személy egy bizonyos állásba elhelyezése fejében, vagy áthelyezéséért egyik munkakörből egy másikba, vagy egyik területről egy másik területre, egy beteg ember gyógyításához és az ehhez hasonló dolgokhoz. A valószínűbb az, hogy ez a díj tiltott az előző „hadíth” alapján, sőt annak szövegéből kitűnik, hogy az elfogadás feltétel nélkül is beleértendő.

A jótékonykodónak elegendő az, ami jutalmat Allāhtól kap, amelyet megkap a Feltámadás Napján. Elment egy férfi AL-HASZAN Ibn Szehlhez közbenjárásért egy ügyben, és ő teljesítette azt, a

férfi pedig elkezdte megköszönni neki, mire AL-HASZAN azt mondta: „Mire fel köszönöd meg nekünk, miközben úgy látjuk, hogy a rangnak is megvan a zakátja (adománya), akárcsak a vagyonnak!”.

Fontos azonban rámutatni arra, hogy különbség van egy személy bér fejében történő ügyintézésre való megbízása, figyelemmel kísérése - ez megengedett bérlet a „sari‘a” feltételeivel - között, és aközött, hogy egy személy közbenjár és közvetít rangját felhasználva díj ellenében, ami tiltott dolog.

A munkabér kifizetésének elmaradása a munka elvégzése ellenére

A Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) kívánatossá tette a bérért megbízott személy bérének gyors kifizetését. Azt mondta: *((Adjátok a bér fejében dolgozó bérét oda neki, mielőtt megszáradna verejtéke))* [a helyesebb az, hogy ez gyenge hagyomány].

A muszlimok társadalmában létező igazságtalanság fajtái közül:

A dolgozók, a megbízottak és a hivatalnokok jogos követelésének nem teljesítése, például:

- ▲ A munkáltató megtagadja bérüket egészében, miközben nincs bizonyítéka a dolgozónak az elvégzett munkáról. Ha joga elveszett az evilágban, nem vész el Alláhnál a Feltámadás Napján; így aki igazságtalan volt, elvette a jogosult személy vagyonát, annak jó pontjaiból kap majd a jogosult, és ha már nem maradt, akkor az igazságtalan megkapja a jogosult rossz pontjainak egy részét, és bekerül a „Nár”-ba (az igazságtalan).
- ▲ A munkáltató nem fizeti ki bérük teljes összegét, és levon belőle jogtalanul. Alláh azt mondta: **{{Jaj a hamisan mérőknek [a csalással kereskedőknek]}}** (A hamisan mérők c. szúra, 1. ája). Egy példa ezekre: néhány munkaadó, miután szerződést köt a dolgozókkal egy meghatározott bérrel, miután belekezdték a munkába, megváltoztatja a munkaszerződést kevesebb bérezésre, és ők ott maradnak gyűlölvé azt a munkát, és lehet hogy képtelenek jogosultságuk bebizonyítására. Alláhnak tesznek panaszt erről, és még ha a munkáltató muszlim és a dolgozó hitetlen is, ez a csökkentés Alláh útján való akadályozás, és ezzel bűnt követ el.
- ▲ A munkáltató „plusz” munkával terheli a dolgozót, meghosszabbítja a munkaidőt, és csak az alapfizetést adja meg neki, a plusz munka bére nélkül.
- ▲ A munkáltató késlelteti a bér kifizetését: csak erőfeszítések, panaszok, utána járások, és bíróság útján fizeti ki, és lehet, hogy a munkaadónak az a célja, hogy a dolgozó beleunjon jogosultságának követelésébe, és otthagyja jogos részét, vagy az a célja, hogy felhasználja bérüket. Néhányan kamatoztatják azokat, a szegény dolgozó eközben nem rendelkezik a napi betevővel, se családjá költségeivel, főleg ha messzire költözött dolgozni tőlük. Jaj ezeknek az igazságtalanoknak egy fájdalmas Napon! Abú Hurejra (Alláh legyen vele megelégedve) hagyományozta a Próféta-ról (Alláh kegyelme és békéje reá), aki azt mondta: *((Alláh, a Magasztos azt mondta: Három embernek leszek én az ellenfele a Feltámadás Napján: egy férfinak, aki az Én nevemet segítségül véve kötött egyezményt, majd ezt megszegte; egy férfinak, aki eladott egy szabad embert és felfalta annak értékét; és egy férfinak, aki dolgozót fogadott bér ellenében, a munka befejeződött, ő pedig nem fizetett)).*

Igazságtalanság a gyermekek közötti juttatásban

Néhány ember speciálisan csak egyes gyermekeinek ad ajándékot, juttatást, a többinek nem, és ez a helyesebb vélemény szerint tiltott dolog, kivéve, ha van törvényes indok a juttatásra, mint például az, ha egyeseknek szükségük támad, a többieknek viszont nem, betegség, tartozás, vagy ajándékkal való megjutalmazás a Kor’án kívülről tudása alkalmából, vagy ha egyesek nem találnak munkát, nagy családról gondoskodnak vagy idejük egészében tanulók, vagy más ehhez hasonló indokok.

Az apának szándékában kell álljon az, hogy amikor törvényes indok miatt ad egyik gyermekének, akkor a másiknak is adjon, ha ugyanolyan szüksége lenne annak is, mint az előbbinek. Az általános bizonyíték: *((Legyetek igazságosak [döntsetek igazságosan], ez közelebb áll az Alláhtól való óvakodottsághoz, és óvakodjatok Alláhtól [féljétek Alláhot]))*

A speciális bizonyíték az, ami An-Noʿam Ibn Besīr ől (Allāh legyen velük megelégedve) maradt fenn: Ibn Besīr (az apja) elvitte őt Allāh Küldöttéhez (Allāh kegyelme és békéje reá) és azt mondta neki: „Én bizony odaadtam ennek a fiamnak egy szolgámat”. Erre azt mondta neki Allāh Küldötte (Allāh kegyelme és békéje reá): *((Mindegyik fiadnak adtál egyet?))*. Azt felelte neki: „Nem!”. Erre azt mondta neki: *((Vedd vissza tőle!))*. Egy másik változatban: azt mondta neki Allāh Küldötte (Allāh kegyelme és békéje reá): *((Féljétek Allāhot és legyetek igazságosak gyermekeitek [szó szerint fiaitok] között))*. Ibn Besīr azt mondta, hogy visszament és visszavette, amit odaadott neki. És egy másik változatban: azt mondta Allāh Küldötte: *((Akkor nem tanúskodom, mert én bizony igazságtalanságra nem tanúskodom))*.

A fiúk dupláját kapják annak, amit a lányok kapnak. Ugyanúgy, mint az örökségnél, ez pedig Ahmad Imām véleménye.

Aki betekintést nyer néhány család helyzetébe, láthatja, hogy van olyan apa, aki nem féli Allāhot abban, hogy különbséget tesz gyermekei között az ajándékok vagy juttatások terén, és ezzel gyűlöletet szít gyermekei között. Egyiküknek talán azért ad, mert hasonlít apai nagybácsijukra, és megfosztja a másikat, mert anyai nagybácsijukra hasonlít; vagy egyik felesége gyermekeinek olyat ad, amit a másik gyermekeinek nem; az is lehet, hogy egyikük gyermekeit magániskolába helyezi, a másik feleség gyermekeit nem - és ez mind órá fog visszaütni, mert akit megfosztottak, az esetek többségében nem bánik szépen apjával a jövőben.

Allāh Küldötte (Allāh kegyelme és békéje reá) azt mondta annak, aki különbséget tett fiai között a juttatásban: *((Vajon nem jobb az neked [szó szerint: könnyebb], hogy egyenlők legyenek veled szemben a jó bánásmódban?))*.

Szükségtelenül pénzt kérni az emberektől

Szuhejl Ibn Al-Hanzalijjáról (Allāh legyen vele megelégedve) maradt fenn, hogy azt mondta: Allāh Küldötte (Allāh kegyelme és békéje reá) így szólt: *((Aki kéreget, miközben van neki elegendő [gazdag], az nem gyűjt más, mint a Gyebenna parazsát.))* Azt kérdezték: Mi az a gazdagság, ami mellett nem szabad kérni? Azt mondta: *((Annyi, amennyi ebédjéhez és vacsorájához elég))*. Ibn Masz'ūdrol (Allāh legyen vele megelégedve) maradt fenn, aki azt mondta: Allāh Küldötte (Allāh kegyelme és békéje reá) azt mondta: *((Aki azért kért az emberek vagyonából, hogy neki több legyen, akkor bizony parazsát kér, kérjen hát keveset vagy sokat, egyre meg))*.

Néhány koldus odaáll az emberek elé a mecsetekben, panaszkodásukkal megszakítva Allāh magasztalását. Néhányan hazudnak, és okmányokat hamisítanak, és történeteket találnak ki; még az is lehet, hogy családtagjaikat elosztják a mecsetekre, majd összegyűlnek és egyik mecsetből a másikba vándorolnak, és ők olyan gazdagságban élnek, amelyet csak Allāh ismer, és ha meghalnak, kiderül a hagyatékuk.

Rajtuk kívül a valódi nélkülözőkről ezzel szemben a tudatlan azt hiszi, hogy gazdagok, mert nem kéregetnek, és nem ismerik fel helyzetüket, s nem jut el hozzájuk az adomány.

Hitelkérés, amely hitelt nem szándékoznak visszaadni

Az emberek jogai Allāhnál hatalmas súlyt nyomnak. Allāh jogait talán megbánással el is lehet intézni, de az emberek jogait mindenképpen teljesíteni kell, még mielőtt eljön az a nap, amelyen semmilyen pénzzel nem lehet visszaadni a tartozást, hanem csak a jó és a rossz pontokkal. Allāh, a Magasztos azt mondta: **{{Allāh bizony azt parancsolja, hogy adjátok vissza a letéteket a tulajdonosoknak [a határidő leteleltével]}}** (A nők c. szúra, 58. ája).

A társadalomban elterjedt dolgok közé tartozik a hitelkéréssel való könnyelműsködés. Néhány ember szükségtelenül kér hitelt, sőt inkább a gyarapodás céljából és a többiek követése miatt, a jármű és a bútorok újra cserélésében és az ehhez hasonlítható evilági dolgok végett, és sokan keverednek bele a részletfizetési ügyekbe, amelyek nagy része nem mentesül a kétes vagy tiltott dolgok alól.

A hitelkéressel való könnyelműsködés elvezet a visszafizetés elhúzódsához, vagy mások vagyonának az elvesztéséhez, és tönkretételéhez.

A Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) azt mondta, figyelmeztetve ennek a dolognak a következményére: *((Aki úgy vette el az emberek vagyonát, hogy azt vissza akarja adni, Alláh visszaadja helyette, aki viszont úgy vette el, hogy azt tönkre akarja tenni, tönkre teszi őt [azt az embert] Alláh)).*

Az emberek nagyon könnyelműek a tartozással kapcsolatban, és azt hiszik, hogy az jelentéktelen, miközben az Alláhnál hatalmas, annyira, hogy a vértanú mindamelllett a nagy kitűnőségek, a hatalmas jutalom és a magas rang mellett sem mentesül a tartozás következménye alól. A bizonyíték erre a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) mondása: *((Magasztaltassék Alláh! Mekkora szigorítást küldött le Alláh a tartozással kapcsolatban! Arra esküszöm, kinek kezében van életem, ha egy férfit megölték Alláh útján [vértanúságot szenvedett], majd felélesztődött volna, és megölték volna, majd újból felélesztődött és újból megölték volna, addig nem lépne be a „Dzsenna”-ba, amíg tartozását ki nem egyenlíti helyette)).*

Vajon ezek után véget vetnek ennek ezek a hanyag könnyelműsködők?

A tiltott dolgokból való fogyasztás

Aki nem féli Alláhot, nem érdeklí, honnan szerzi a vagyont, és hogy mire költi, sőt, csak arra van gondja, hogy számláját gyarapítsa, még ha tiltott módon is: lopásból, kenőpénzből, jogtalan elkobzásból, hamisításból, tiltott dolog eladásából, kamatszédésből, az árva vagyonának feléléséből, tiltott dolog végzésének béréből, mint a jóslás, a förtelmesség (bűnös cselekedet), vagy az éneklés. A muszlimok vagyontöredékének dézsmálása és a köztulajdonok kifosztása, más vagyonának elvétele, kellemetlen helyzetbe hozva az áldozatot, és a szükségtelenség melletti kéregetés ugyancsak tilos, de aki nem féli Alláhot, és ebből a vagyonból eszik, iszik, öltözködik, közlekedik, lakást épít vagy bérel, és bebútorozza azt.

A Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) azt mondta: *((Minden hús, amely tiltott dologból nőtt, azt a „Nár” előbb megérdemli)).*

A Feltámadás Napján meg lesz kérdezve vagyona felől: honnan szerezte, mire költötte, és ott lesz a pusztulás és a kárvallottság. Ezért akinek van tiltott vagyonból maradéka, siessen attól megszabadulni. Ha embernek tartozik, siessen azt visszaadni őhöz, elnézést kérve tőle, még mielőtt eljön az a nap, amelyen semmilyen pénzzel nem lehet visszaadni a tartozást, hanem csak a jó és a rossz pontokkal.

Az alkohol (szó szerint: részegítő) ivása, még ha csak egy cseppet is

Alláh, a Magasztos azt mondta: **{{Bizony a részegítő, a szerencsejáték, az áldozati kövek (amelyeknek áldoznak), a nyilakkal végzett jövendölés: fürtelem, a Sátán műve, kerüljétek el ezt, lehet, hogy boldogultok}}** (Az asztal c. szúra, 90. ája).

Az elkerülésre való utasítás a legnagyobb bizonyíték a tiltásra. A részegítő az áldozati kövekkel együtt említődött, amelyek a hitetlenek istenségei és bálványai, így nem marad bizonyíték annak a kezében, aki azt mondja: „nem tilos, csak el kell kerülni!”.

A Próféta hagyományában, a Szunnában áll a fenyegetés annak, aki részegítőt iszik. Dzsábirról maradt fenn a következő: *((Alláh, az Erős és a Hatalmas bizony ígéretet tett annak, aki részegítőt iszik: megitatja őt a „Nár” lakóinak verejtékéből, vagy a „Nár” lakóinak levéből)).*

Ibn 'Abbászról maradt fenn: *((Aki részegítőtől függőként hal meg, úgy találkozik Alláhhallal, mint egy bálványimádó)).*

Korunkban rengeteg fajta jelent meg a részegítőknél, és számtalan névvel fordulnak elő: bor, sör, alkohol, vodka, pezsgő, stb. És megjelent ebben a nemzetben az a csoport, akiről hírt adott a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá): *((Nemzetemből való emberek inni fogják a részegítőt, más néven nevezik*

majd azt)). Ők szeszes italoknak hívják a részegítő vagy alkohol helyett, ködösítésként és becsapásként: **{{Ők be szeretnék csapni Allāhot, és azokat, akik hívők lettek, de nem csapják be, csak saját magukat, anélkül, hogy éreznék azt}}** (A tehén c. szúra, 9. ája).

A „sarī'a” meghozta a legnagyobb rendelkezést, amely eldönti ezt a dolgot, és véget vet a játszadozásnak, és ez Allāh Küldöttének (Allāh kegyelme és békéje reá) mondása: *((Minden részegítő alkohol tartalmú, és minden részegítő tiltott!))*.

Így mindaz, ami megzavarja az elmét, és részeggé teszi, tilos: kevés vagy sok belőle egyaránt, és akárhány neve is van, a megnevezett dolog egy marad, a döntvény pedig ismeretes.

Végezetül ez a Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá) intelme a részegítő ivójának: *((Aki alkoholtartalmút iszik, és részeg lesz, negyven napig nem fogadtatik el imádkozása, és ha meghal, a Pokolba jut; ha pedig megbánással fordul Allāhhoz, Ő megbocsátja neki. Ha visszatér az ivásához, és részeg lesz, negyven napig nem fogadtatik el imádkozása, ha pedig meghal, a Pokolba jut, de ha megbánással fordul Allāhhoz, Ő megbocsátja neki azt. De ha visszatér az ivásához és részeg lesz, nem fogadtatik el negyven napig imádkozása, és ha meghal, a Pokolba jut, ha viszont megbánással fordul Allāhhoz, Allāh megbocsátja azt neki; de ha visszatér az ivásához, akkor kötelező Allāhra nézve az, hogy megítassa azt az embert a „Nár” lakóinak levéből!))*.

Ha pedig ez a helyzete azoknak, akik részegítő italokat fogyasztanak, akkor milyen lehet azoknak a helyzete, akik rettenetesebb dolgot fogyasztanak, és kábítószerfüggők lettek?

Arany- és ezüstedények használata, az evés és ivás belőlük

Manapság alig akad olyan háztartási bolt, amelyben ne lenne arany- és ezüstedény, vagy olyan edény - valamint a gazdagok házai és számos hotel - amelyet arannyal és ezüsttel fedtek be, sőt, alkalmanként drága ajándékként adják egymásnak ezeket az emberek.

Néhányan nem helyezik el azt saját lakásukban, hanem mások lakásában és rendezvényeiken használják.

Mindezek tiltott dolgok a „sarī'a” szerint. A Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá) erősen fenyegetett emiatt, tehát ezeknek az edényeknek a használatától. Umm Szelemáról maradt fenn a következő: *((Az bizony, aki arany- és ezüstedényből eszik vagy iszik, nem mást bordonz a hasában, mint a Gyebenna tüzét!))*.

Ez a döntvény tartalmazza az edényeket, az evőeszközöket és az ehhez hasonlókat: tányérok, dobozok (süteményes dobozok, stb.).

Néhány ember azt mondja: „Mi nem használjuk azokat, hanem vitrinekbe helyezük dísznek” - de ez sem megengedett azért, hogy használatuk meg legyen akadályozva.

A hamis tanúskodás

Azt mondta Allāh, a Magasztos: **{{Kerüljétek a bálványok tisztátalanságát, és kerüljétek a hamis beszédet. Legyetek igazak a hitben Allāhra nézve, nem társítókként Ővele [senkit]}}** (A zarándoklat c. szúra, 30-31. ája). 'Abd Ar-Rahmān Ibn Abī Bakréről (Allāh legyen velük megelégedve) maradt fenn, aki apjáról hagyományozta, hogy azt mondta: „Allāh Küldötténél (Allāh kegyelme és békéje reá) voltunk, s azt mondta (Allāh kegyelme és békéje reá): *((Vajon elmondjam nektek a főbűnök legnagyobbjait? Az Allāhbal való társítás, és a szülőkkel szembeni engedetlenség. Az Allāhbal való társítás, és a szülőkkel szembeni engedetlenség. Az Allāhbal való társítás, és a szülőkkel szembeni engedetlenség))* majd felült, miután oldalára támaszkodott, és azt mondta: *((Tudjátok meg, hogy a hamis beszéd!))*, és ezt olyan sokszor ismételte meg, hogy már azt mondtuk: Jó lenne, ha csendben maradna (elhallgatna)”.

A figyelmeztetés megismétlése a hamis beszédről itt azért van, mert az emberek könnyelműen állnak hozzá, és a sok indok létezése (ellenségeskedés és irigység) miatt, amelyek a rengeteg romlottságból következnek. Hiszen mennyi jogos követelés vész el a hamis tanúskodás miatt, és hány

ártatlan ember szenvedett igazságtalanságot; vagy bizonyos emberek olyanhoz jutottak hozzá, amire nem jogosultak, vagy arányuktól eltérően kaptak a hamis tanúság alapján.

A könnyelműsködéshez tartozik az, amit néhányan a bíróságokon követnek el: egyesek, amikor találkoznak ott valakivel, azt mondják: ha tanúskodsz mellettem, én is tanúskodok melletted; és olyan dologban tanúskodik mellette, amelyhez a valóság és tényhelyzet ismerete szükséges. Például: földtulajdon, háztulajdon vagy ajánlás ügyében való tanúskodás, miközben nem találkozott azzal a személlyel, csak a bíróság kapujában vagy a bíróság folyosóján: ez hazugság és hamis beszéd. A tanúságnak olyannak kell lennie, ahogyan az a Kor'ánban van: **{{... és mi csak arról teszünk tanúbizonyságot, amit tudunk}}** (Jó zsef c. szúra, 81. ája).

A hangszerek és a zene hallgatása

Ibn Masz'úd (Alláh legyen vele megelégedve) Alláhra esküdött, hogy Alláh, a Magasztos következő mondásának értelme az éneklés: **{{Vannak olyanok az emberek között, akik semmitmondó történeteket vásárolnak tudás nélkül [annak tartalmáról], hogy tévelygésbe vigyenek [embereket] Alláh útjáról}}**.

Abú 'Amer és Abi Mālik Alas'arij (Alláh legyen mindkettőjükkel megelégedve) hagyományozta a Prófétáról (Alláh kegyelme és békéje reá), aki azt mondta: *((Lesznek olyanok a nemzetből, akik megengedik a paráznaságot, a selymet, a részegítőt és a hangszereket...)).*

Anaszról maradt fenn: *((Lesz ebben a nemzetben földnyelés, köeső az égből, és alacsonyabb rendűvé változtatás akkor, ha majd inni fogják a részegítőket, énekesnőket alkalmaznak, és hangszereken játszanak)).*

A Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) megtiltotta a dob használatát, a furulyát pedig erkölcstelennek és esztelen hangúnak jellemezte.

A későbbi tudósok, mint Ahmad imám (Alláh kegyelmezzen neki), elmondták a szórakozás eszközeinek és a hangszereknek (például a lant) tiltottságát, és ide tartoznak a modern hangszerek is: a hegedű, a zongora, a hárfa, az orgona és a gitár. Sőt, ezeknek még nagyobb a hatásuk a mámort és az extázist illetően, mint a régi hangszereknek, amelyekről fennmaradt a tiltottságuk néhány „hadíth”-ban. Sőt, a zene okozta mámor és extázis nagyobb, mint az alkoholtartalmú italok okozta részegség. Például Ibn Al Qajjim szerint és mások szerint is.

Kétségtelen az, hogy a bűn és a vétek nagyobb akkor, ha a zenét éneklés és énekesnők hangja kíséri, és felduzzad a katasztrófa, amikor az énekek szövege szerelemről és a szépség jellemzéséről szól. Ezért mondták azt a tudósok, hogy az éneklés a paráznalkodás futára, és hogy képmutatást növeszt a szívben, és általánosságban az éneklés és a zene ebben a korban a legnagyobb kísértések közé tartozik.

Korunkban pedig belejutott a zene sok mindenbe, például az órákba, a csengőkbe, a gyermekjátékokba és a számítógépekbe, néhány telefonkészülékbe, így annak elkerülése nagy akaraterőt kíván meg, és Alláh az, akitől segítséget kérünk.

Az orvul való becsületsértés

Azt mondta az Erős és Hatalmas Alláh: **{{... és ne sértsétek meg egymás becsületét szavakkal, egymás háta mögött. Vajon szereti-e valamelyikőtök halott testvére húsát megenni? Nem, ti irtóztok attól}}**.

Alláh megtiltotta az orvul való becsületsértést, és visszaszító, undorító képpel jellemezte azt, amelytől irtózik az ember.

A Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) azt mondta, a rágalalmazást értelmezve: *((Tudjátok, mi az orvul való becsületsértés?))* Azt mondták: „Alláh és Küldötte jobban tudja”. Azt mondta (Alláh kegyelme és békéje reá): *((Azzal említeni testvéredet, ami neki nem tetszik.))* Valaki azt mondta: „Vajon akkor, ha testvéremben jelen van az, amit mondtam róla, akkor is?”. Azt felelte (Alláh kegyelme és békéje reá):

((Ha benne van az, amit mondtál róla, akkor olyannal említetted, ami nem tetszik neki; ha viszont nincs benne, akkor te valótlant állítottál róla))

A rágalmozás történhet az ember testét, hitét, életét, személyét, erkölcsét és kinézetét illetően is, és sok fajtája van. Ebből: valaki felsorolja más hibáit, vagy eljuttatja valamely tettet nagyképűségből.

Az emberek könnyelműen kezelik a rágalmozást annak förtelmessége és Alláh előtti rondasága ellenére. Ezt igazolja a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) mondása: *((Az uszarakamatnak betvenhárom kapuja van: a legkisebb olyan, mintha a férfi az ő anyját venné el feleségül, és a legnagyobb uszarakamat a muszlim rágalmozása magánéletét illetően /családja, hírneve, stb./)).*

Kötelesek (azok, akik ilyet hallanak) megtiltani az elvetendőt, és megvédeni hiányzó hittestvérüket, akit megrágalmoztak. Ezt tette kívánatos a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá), amikor azt mondta: *((Aki elbárított valamit testvére hírnevével kapcsolatban, a Feltámadás Napján elbárítja Alláh arcáról a Tűzét)).*

A pletykálás

Az emberek beszédeinek továbbadása egyiküktől a másikhoz azért, hogy összevessenek, az emberek közti kapcsolatok legnagyobb érvágója, és a gyűlölködés és ellenségeskedés fő okozója.

Alláh, a Magasztos megszidta azt, aki ilyet tesz, s azt mondta: **{{... és ne engedelmeskedj minden esküdöző hitványnak, becsületsértőnek és pletykát szállítóknak}}** (Az író toll c. szúra, 10-11. ája).

Huthejfáról maradt fenn: *((Nem lép be a „Dzsenna”-ba a hallgatózó, aki pletykálkodik)).*

Ibn ‘Abbászról maradt fenn, aki azt mondta: elment a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) egy fal mellett Medinában, s két ember hangját hallotta meg, akik kínoztattak sírjukban, és a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) azt mondta: *((Kínoztatnak, de nem valami nagy bűn miatt)),* majd azt mondta: *((Debogynem! [egy másik változatban: Ez bizony nagy!] Egyikőjük nem rejtőzött el vizetétől, a másik pletykálkodva ment [az emberek között]...)).*

Ennek a tettnek a rossz példái közül:

- A házastársak összeugrasztása, vagyis kapcsolatuk tönkretételére való törekvés.
- Néhány hivatalnok továbbítja a többi dolgozó beszédét az igazgatónak vagy a felelősnek abból a célból, hogy megbuktassa, és megkárosítsa őket. Mindez tiltott dolog.

Az emberek házába való betekintés, engedély nélkül

Azt mondta Alláh, a Magasztos: **{{Ti, akik hívők lettetek! Ne lépjétek be házaikba kívül más házakba, amíg nem kértek engedélyt, és nem köszöntök azoknak, akik ott laknak}}** (A világosság c. szúra, 27. ája).

Alláh Küldötte (Alláh kegyelme és békéje reá) azt mondta világossá téve azt, hogy az engedélykérés indoka a ház lakói szemérmének megpillantásától való félelem: *((Az engedélykérés a látás miatt tétel)).*

Manapság a házak egymáshoz való közelsége és az épületek összeérése miatt, valamint az ablakok és az ajtók egymásra nézése miatt a szomszédok egymásra való rátekintésének nagyobb a kockázata. Sokan nem sűtik le tekintetüket, sőt, talán néhányan azok közül, akik magasabban laknak, szándékosan néznek le ablakaikból és tetőikről a szomszédos, alacsonyabb házakra. Ez pedig hűtlenség, és a szomszéd szentségének megsértése, valamint a tiloshoz vezető eszköz, és emiatt rengeteg csapás és viszály történt.

Elégséges bizonyíték az ügy veszélyességére a „sarī’a” azon döntése, hogy a kémkedő szeme világa kioltható.

Allāh Küldötte (Allāh kegyelme és békéje reá) azt mondta: *((Ha valaki benézett más házába azok engedélye nélkül, a háznép számára szabad az, hogy kiszúrják a szemét)).* Egy másik változatban: *((Származók ki a szemét, és se vérdíjat nem kap, se büntetés nem lesz azokkal szemben, aki megteszi)).*

Három ember közül kettő sugdolózása

Ez a „kártevő” az összejövetelekben jelenik meg, és a Sátán lépéseire tartozik, azért, hogy megosztottságot tegyen a muszlimok között, és egymás ellen uszítsa őket.

Allāh Küldötte (Allāh kegyelme és békéje reá) azt mondta, világossá téve a döntvényt és az indokot: *((Ha hárman vagytok, ne sugdolózzon kettőtök egymással a harmadik nélkül, amíg több ember közé nem kerültök, mert az bizony elszomorítja őt)).* Ide tartozik három ember sugdolózása a negyedik nélkül, és így tovább; valamint az, hogy a két sugdolózó olyan nyelven beszél, amelyet nem ért a harmadik.

Kétségtelenül a sugdolózásban van némi megvetés a harmadik emberrel szemben, és sejtetés arra nézve, hogy rosszat forralnak ellene, és más ehhez hasonló dolgok.

A ruha lejjebb engedése a bokánál

Az „iszbāl”, vagyis a hosszú ruha viselése, amely lejjebb ér a bokánál, azok közé a dolgok közé tartozik, amelyekről azt vélik az emberek, hogy jelentéktelen dolog, miközben Allāhnál hatalmas; néhány ember ruhája a földig ér, mások pedig maguk mögött húzzák.

Abú Darr-ról (Allāh legyen vele megelégedve) maradt fenn: *((Három [féle] emberhez nem szól Allāh a Feltámadás Napján, se nem néz rájuk, se nem tisztítja meg őket, és fájdalmas szenvedésben lesz részük: ahhoz, akinek ruhája lejjebb ér, mint a bokája; ahhoz, aki adományoz valamit, és megszakítja azt; és ahhoz, aki hazug esküvel teszi áruját elterjedté)).*

Az, aki azt mondja: „ruhám lejjebb érése a bokánál nem nagyképűség”, az elfogadhatatlan dicsérettel illeti magát. A fenyegetés pedig általános abban az esetben is, ha nagyképűség volt a szándék, vagy akkor is, ha nem, és Allāh Küldöttének (Allāh kegyelme és békéje reá) mondása ezt igazolja: *((Mindaz, ami a boka alatt van a ruhából, a „Nár”-ba juttat)).*

Ha pedig nagyképűségből, beképzeltségből viselte így a ruhát, büntetése nagyobb. Erről szól az, amit Allāh Küldötte (Allāh kegyelme és békéje reá) mondott: *((Aki beképzeltségből húzta [maga mögött] a ruháját, nem tekint rá Allāh a Feltámadás Napján)),* mégpedig azért, mert két tilos dolgot követett el.

Az „iszbāl” tiltott minden ruhafajtánál, és ezt igazolja Ibn ‘Omar (Allāh legyen velük megelégedve): *((Az „iszbāl” a rubában, ingben és a turbánban jelentkezik. Aki maga után húzott ebből valamit beképzeltségből, nem tekint rá Allāh a Feltámadás Napján)).*

A nő számára megengedett az, hogy leengedje ruháját egy arasznyival vagy egy karnyival lábának eltakarása végett, óvatosságból, félve attól, hogy kilátszódhat szél, vagy hasonló miatt, de nem megengedett a határ átlépése, mint azt néhány esküvői ruhánál meg lehet figyelni: méteresek is lehetnek, sőt, (talán) a mennyasszony mögött kell hordani, ha olyan hosszú.

Az arany viselése a férfiaknál - bármilyen alakú legyen is az -

Abú Múza AL-As‘arijról (Allāh legyen vele megelégedve) maradt fenn: *((Nemzetem nőtagjai számára szabad a selyem és az arany [viselése], és tilos férfitagjai számára)).*

Manapság sok olyan gyártmány van a piacokon, amely a férfiaknak készült: órák, szemüvegek, gombok, tollak, láncok és érmék, amelyek különböző karátú aranyból készültek, vagy teljesen be vannak vonva arannyal. És elvetendő az is, ami néhány versenyen hallható a verseny díjaként: férfi aranyóra!

Ibn 'Abbásról (Alláh legyen velük megelégedve) maradt fenn, hogy Alláh Küldötte (Alláh kegyelme és békéje reá) meglátott egy aranygyűrűt egy férfi kezén, levette azt és letette, majd azt mondta: *((Akar-e vajon paraszat tenni valamelyikötök a kezére?!))*. Miután elment Alláh Küldötte (Alláh kegyelme és békéje reá), azt mondták a férfinak: „Vedd el gyűrűdet, használd fel!”. Azt mondta: „Alláhra esküszöm, hogy soha el nem veszem, miután letette azt Alláh Küldötte (Alláh kegyelme és békéje reá)”.

Amikor a nők rövid, vékony és szűk ruhát viselnek

Ellenségeink megtámadtak bennünket ebben az időben azokkal a ruhákkal és divatokkal, amelyek elterjedtek a muszlimok között, és nem fedik el a szemérmet rövidségük, átlátszóságuk vagy szűk mivoltuk miatt, és sokat ezekből nem szabad nők között és még azok között sem viselni, akik nem vehetnék el a nőt feleségül (mahramok).

Elmondta a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) azt, hogy az utolsó idők asszonyai között meg fognak jelenni az ilyenfajta ruhák, ahogyan Abú Hurejra „hadíth”-jában áll (Alláh legyen vele megelégedve): *((A „Nár” lakói közül kétfélét nem láttam(nem találkoztam ilyenekkel): olyan embereket, akiknek kezében marbafarokhoz hasonló korbácsok vannak, s ezekkel verik az embereket; és félig meztelen, hajlott nőket, akiknek fejük olyan hajlott, mint a bosszúnnyakú tevék hajlott feje; ők nem léphetnek be a „Dzsenna”-ba, se nem érezhetik illatát, ez az illat pedig ilyen és ilyen (nagy távolságú) gyalogútról érezhető)).*

Ezekhez a ruhákhoz tartoznak a kivágott ruhák, és az alulról vagy több irányból bevágott ruhák, mert így ha leül a nő, kilátszik a szemérme. Emellett ez a fajta öltözködés a hitetlenek utánzása és követése az általuk kitalált divatok és ruhák viselésében; és Alláhot kérjük arra, hogy tartson távol minket az ilyen dolgoktól.

Ugyancsak veszélyes dolog az, ami néhány ruhára van festve, mint például: énekesek, együttesek, sörös üvegek, a lelket tartalmazó élőlények képei, vagy a keresztek, a klubok és rossz egyesületek jelképei, vagy olyan mondatok, amelyek a becsület és az erkölcsösség ellen vannak, és amelyek legtöbbször idegen nyelven íródnak.

A férfiak és a nők hajának póthajjal való kiegészítése

Aszmā' bint Abú Bakr azt mondta: eljött egy nő a Prófétához (Alláh kegyelme és békéje reá), és azt mondta neki: „Alláh Küldötte! Van egy leányom, aki menyasszony, kanyarós lett és hullik a haja, vajon szabad-e megoldanom?”. Azt felelte (Alláh kegyelme és békéje reá): *((Alláh megátkozta azt, aki kípótolja a haját] és azt, aki pótlást kér))*

Dzsābir Ibn 'Abd Alláh azt mondta: ((Erélyesen megtiltotta a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) azt, hogy hozzákapcsoljon a nő valamit a hajához)).

Manapság ilyen pótlás a paróka, akik pedig a kitoldók vagy kipótlók, azok a hajszobrászok, kiknek sok elvetendő dolgot tartalmaznak a szalonjaik.

Néhány erkölcstelen színész és színésznő is műhajat vagy parókát visel a filmekben és a színjátékokban.

A férfiak és a nők egymást utánzása ruházatban, beszédben vagy alakban

Alláh úgy határozta meg az emberek természetét, hogy a férfi ügyeljen a férfiaságára, amelyre teremtette őt Alláh, és a nő is ügyeljen nőiességére; ezek nélkül nem lehet helyes az emberek élete.

A férfiak és a nők egymást utánzása eltér a természetességtől, megnyitja a romlottság kapuit és a züllöttség elterjesztését a társadalomban. Ennek a tettnek a döntvénye a TILTÁS, és ha egy vallástörvényi szövegezésben megjelenik az átkozás az iránt, aki elkövet egy tettet, az azt jelenti, hogy az a tett tilos és a főbűnök közé tartozik.

Ibn 'Abbászról (Allāh legyen velük meglegedve) maradt fenn, hogy: ((Megátkozta Allāh Küldötte a nőket utánzó férfiakat és a férfiakat utánzó nőket)).

Ugyancsak Ibn 'Abbászról (Allāh legyen mindkettőjükkel meglegedve) maradt fenn, hogy: ((Megátkozta Allāh Küldötte a nőieskedő férfiakat és a férfiaszkodó nőket)).

Az utánzás megtörténhet a mozdulatokkal és a járással, mint a nőies járás és beszéd, valamint a nőies testtartással, és ruházkodással. Nem szabad a férfinak láncot, karkötőt, fülbevalót, és ezekhez hasonlókat viselnie, másrésről pedig nem szabad a nőknek sem speciálisan férfiaknak gyártott ruhák, ingek viselése, hanem eltérő fazonú és alakú ruhákat kell hordaniuk.

A bizonyíték arra nézve, hogy a nemeknek egymástól eltérő ruházatot kell viselniük, Abú Hurejráról (Allāh legyen vele meglegedve) maradt fenn: ((*Allāh megátkozta azt a férfit, aki női ruhát visel, és azt a nőt, aki férfiruhát visel*)).

A haj feketére festése

Az a helyes, hogy ez tiltott dolog. Azt mondta Allāh Küldötte (Allāh kegyelme és békéje reá) fenyegetésképpen: ((*Az utolsó időkben lesznek olyanok, akik feketére festik magukat, olyanra, mint a galambok begye. Ők nem fogják megérezni a „Dzsenna” illatát*)).

Ez a dolog sok őszülő ember között elterjedt, akik eltüntetik ős hajukat fekete festékekkel; ez így olyan helytelen dolgokhoz vezet, mint az emberek becsapása, saját valóságával ellentétes helyzetben való tündöklése - és ez kétségtelenül rossz hatással van a magatartásra, és lehet, hogy önteltséget eredményez.

A Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá) maradt fenn egy helyes hagyomány szerint, hogy a „Henná”-val (vörös festék) fedte be ős hajszálait, és olyan dolgokkal, amelyek sárgás, pirosas vagy barnás árnyalatot adtak.

Amikor Abú Quhāfát, akinek haja és szakála fehér volt - a Mekkai bevonulásánál - a Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá) vitték, azt mondta a Próféta (Allāh kegyelme és békéje reá): ((*Fedjétek el ezt valamivel, és tartózkodjatok a fekete színtől*)).

[Ebben a dologban] a nőkre is ugyanaz vonatkozik, mint a férfiakra.

Olyan kép készítése ruhákra, falakra, papírra vagy ehhez hasonlókra, amelyen lelket tartalmazó élőlény van

'Abd Allāh Ibn Masz'údról (Allāh legyen vele meglegedve) maradt fenn: ((*A legnagyobb szenvedést azok fogják kapni Allāhul a Feltámadás Napján, akik képeket készítenek*)).

Ibn 'Abbászról (Allāh legyen mindkettőjükkel meglegedve) maradt fenn: ((*Minden képkészítő a „Nár”-ba fog kerülni; minden képe szerint lesz egy személy őbelőle és kínoztatva lesz a Gyehennában*)). Azt mondta Ibn 'Abbász: „Ha készítened kell [képet], akkor fákról [tehát növényekről] készíts és mindarról, amiben nincs lélek”.

Ezek a „hadíth”-ok bizonyítják a tiltottságát az olyan képek elkészítésének, melyek lelket tartalmazó élőlényeket ábrázolnak. Tiltott ez mind az emberekről, mind az állatokról: tiltott mindaz, amelynek árnyéka van vagy aminek nincs árnyéka, bármilyen módon történjék is az: nyomtatással, rajzolással, ásással vagy véséssel, vájással vagy formákkal való öntéssel, és a „hadíth”-ok tartalmazzák mindezt.

A muszlim nem vitázik ebben a témában, mert látja, mennyire bölcs is ez a vallás törvényeit illetően, hiszen manapság a képek által felkeltett ösztönök és nemi vágyak sokszor egyenesen az erkölcstelenségbe vitték az embereket.

A muszlim ne tartson lelket tartalmazó élőlényekről képeket a házában, hogy bejussanak az angyalok oda, hiszen a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) azt mondta: *((Nem lépnek be az angyalok olyan házba, ahol kutya vagy képek vannak))*.

Néhány lakásban el vannak helyezve hitetlenek által imádott szobrok díszként és műtárgyként, a muszlim azonban nem mondhatja: „De hát én nem imádom ezeket, és nem borulok le nekik!”, hiszen tudja, hogy ezeknek a tiltottsága még erősebb, mint a többinek. Ugyanúgy a felfüggesztett „kirakott” képek nagyobb bajt okoznak, mint az eltett, félretett képek, és bizony ezek sokszor vezettek magasztaláshoz és dicsekvéshez. És azt sem mondhatja, hogy ezek a képek az emlékért vannak, hiszen az igazi emlékezés egy rokonról, vagy szeretett muszlimról a szívben él, megbocsátásért és kegyelemért foháskodva őértük. Ezért kötelező ezeknek a képeknek az eltávolítása, kivéve onnan, ahonnan ez nehézkes lenne (dobozok, konzervek, szótárak és fontos könyvek), de törekedve arra, amennyire tőlünk telhető. Alláh, a Magasztos azt mondta: **{{Övakodjatok Alláh [haragja]-tól, amennyire képesek vagytok}}**.

Az álmok kitalálásával való hazudás

Néhányan szándékosan találnak ki álmokat és látomásokat azért, hogy azzal elismerést, előnyt, vagy hírnevet kapjanak, és mivel a köznépben sok az olyan ember, aki hisz az álmoknak és túlságosan függenek azokon az álmokon, ezeket az embereket becsaphtják.

Fenyegetően mondta azt Alláh Küldötte (Alláh kegyelme és békéje reá): *((A legnagyobb hazugság az, hogy valaki apján kívül mástól származtatja magát, vagy olyan dolgot láttat magával, amit nem lát [tehát hazudik, látomást talál ki], és azt mondja hazugságot kitalálva Allah Küldöttéről (Alláh kegyelme és békéje reá), amit ő nem mondott [t.i. a Próféta]))*.

Azt is mondta Alláh Küldötte (Alláh kegyelme és békéje reá): *((Aki olyan álmról beszél, amit nem látott, annak két hajszálcacsát kell összekötnie, de nem fogja azt megtenni...)).* A két hajszál összekötése lehetetlen dolog, így a fizetség olyan fajtájú, mint a tett.

A síron való ülés, a sírra való lépés és a temető illemhelyként való használata

Abú Hurejra (Alláh legyen vele megelégedve) közlése, hogy Alláh Küldötte (Alláh kegyelme és békéje reá) azt mondta: *((Az, hogy valamelyikőtök egy parázusra ül, amely elégeti ruháját, és bőréig hatol, jobb, mintha egy sírra ülne))*.

A sírra való rálépést néha megfigyelhetjük, amikor egy halottat eltemetnek, és rálépnek a környező sírokra, figyelmen kívül hagyva az ott eltemetett embereknek járó tiszteletet. Erről azt mondta Alláh Küldötte (Alláh kegyelme és békéje reá): *((Az, hogy parázson menjek, vagy hogy kardon járjak, vagy cipőmet lábammal tépjem szét, szeretetesebb számomra mint az, hogy egy muszlim sírján lépkedjek))*. És mi van azokkal, akik temetőföldet kaparintanak meg, és arra állítanak fel kereskedelmi vagy lakóépületet?!

Arról pedig, hogy milyen undorító dolog temetőben végezni az illemhelyen végzendő szükségletet, azt mondja a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá): *((Mindegy az, hogy egy sír kellős közepén vagy a piac közepén végzem is el szükségemet!!!))*. Tehát a sírnál végzett szükséglet ugyanolyan undorító, mint a piac kellős közepén való szemérem felfedésével, az emberek előtt tett szükséglet-kielégítés.

Akik szándékosan dobálnak szemetet és piszkot a temetőbe (főleg az elhagyottakba), azok is beleértendőek a fenyegetésbe.

Illő továbbá mezítláb járni a sírok között, a temetők látogatása alatt.

A vizelettől való elfedettségek hiánya

Ennek a vallásnak a „sarfá”-ja, törvénykezése arról szól, ami megjavítja az ember helyzetét, például a tisztátalanság eltávolítása. Ezért előírta az ülep kimosását és kitörlését, és elmagyarázta a tisztítás módszerét.

Néhányan mégis helytelenül imádkoznak, mert elhanyagolják a tisztátalanságok eltávolítását, és így ruhájuk vagy testük beszennyeződik. Elmondta a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá), hogy ez a sírgödör kínjainak indokai közé tartozik.

Ibn ‘Abbászról maradt fenn, hogy a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) elment egy medinai kert mellett, s meghallotta két, sírjában szenvedő ember hangját, majd azt mondta: *((Szenvedtetnek, de nem nagy dolog miatt. - Majd azt mondta - Debogynem! [egy változatban: ((Bizony nagy dolog az!))]) Egyikőjük nem fedte el magát vizeletétől, a másik pedig rosszakaróan pletykálgodott az emberek között)).*

Sőt, azt is mondta a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá), hogy: *((A sírgödör legnagyobb része a vizelet miatt van)).* Ide tartozik az, ha valaki vizelése befejezése előtt kel fel az illemhelyről, úgy vagy olyan helyen vizel, ahogy vagy ahonnan visszajut rá a vizelet, kihagyja az ülep lemosását vagy letörlését.

A manapság elterjedt vizelőhelyek, a piszoárok két tiltott dolgot hordanak magukban:

- nem takarható el az ember szemérme az emberek elől teljesen,
- nem tudja elfedni magát az ember a vizelet órá vagy ruhájára való visszajutásától.

Olyan személy belehallgatása mások beszédébe, akit ők nem szeretnek

Alláh, a Magasztos azt mondta: **{{és ne leskelődjetekek (kémkedjetekek)}} (A szobák c. szúra, 11. ája).**

Ibn ‘Abbászról (Alláh legyen meglegedve mindkettőjünkkel) maradt fenn: *((Aki olyanok beszélgetésébe hallgat bele, akik őt utálják, a Feltámadás Napján folyékony grafitot öntenek mindkét fülébe)).* Ha pedig beszédüket tudtuk nélkül adja át másoknak azért, hogy ártson nekik, akkor a kémkedés bűnéhez azt a bünt is hozzáadta, amiről szó van a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) hadíthjában: *((Nem lép be a Dzsennába a hallgatózó, aki pletykálgodik)).*

A szomszédokkal szembeni rossz viselkedés

Alláh, Aki mentesül a hiányoktól, elrendelte Könyvében a szomszédokkal való jó bánásmódot, és azt mondta: **{{és szolgáljátok Alláhot, és ne tegyetek meg semmit se társként Neki és [viselkedjetekek] szépen a szülőkkel, a rokonokkal, az árvákkal, a szegényekkel, azzal a szomszédal, aki rokon, és azzal is, aki idegen, és azzal is, aki barát, a [nincstelen] átutazóval és azzal, akit jobbotok birtokol. Alláh bizony nem szereti azt, aki beképzelt és dicsekvő}}** (A nők c. szúra, 36. ája).

A szomszédot bántani tiltott dolog! Abú Surejhról (Alláh legyen vele meglegedve) maradt fenn: *((Allábra! Nem hívő! Allábra! Nem hívő! Allábra! Nem hívő!))* Megkérdezték a Prófétától (Alláh kegyelme és békéje reá): „Alláh Küldötte, ki az?”. Azt felelte (Alláh kegyelme és békéje reá): *((Az, aki nem óvja meg szomszédját a tőle származó igazságtalanságtól és gonoszságtól)).*

Azt, hogy milyen az ember viselkedése szomszédjával, leginkább maga a szomszéd tudja megmondani.

Ibn Masz‘údról (Alláh legyen vele meglegedve) maradt fenn: azt mondta egy férfi a Prófétának (Alláh kegyelme és békéje reá): „Alláh Küldötte! Hogyan tudhatom meg azt, hogy jól vagy rosszul viselkedem?”. A Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) azt mondta: *((Ha meghallod szomszédaidat azt mondani: „Jól viselkedtél”, akkor jól viselkedtél, és ha azt hallod tőlük: „Rosszul viselkedtél”, akkor rosszul viselkedtél)).*

A szomszéd bántalmazásának sokféle módja lehet, például házfalában kárt okozni, ablakán át betekinteni és leskelődni, megzavarni őt hangoskodással, kiabálással és dörömböléssel főleg az alvás és a pihenés ideje alatt, gyermekeinek bántása, szemetelni házában bejárata előtt. Néhány hűtlen áruló kihasználja szomszédjának éjszakai távollétét, házába lép és házasságtörést követ el, vagy kirabolja. Az ilyen személy sokszorosan követi el a bűnt. A Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) azt mondta: *((Kisebb dolog a férfitra nézve tíz nővel paráználkodni, mint szomszédjának feleségével... Kisebb dolog a férfitra nézve tíz házat kirabolni, mint szomszédjának házáat kirabolni)).*

A végrendeletben történő igazságtalanság, károsítás

A sarí'a alapszabályainak egyike az, hogy nem szabad másnak és saját magunknak kárt okozni.

Erre példa az, ha a sarí'a szerinti örökösök, vagy egy részük megkárosíttatnak. Aki ezt elköveti, arra vonatkozik a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) fenyegetése, aki azt mondta: *((Aki megkárosít valakit, Alláh fogja azt megkárosítani, aki pedig megnehezíti valakinek a dolgát, Alláh fogja annak a dolgát megnehezíteni)).*

A végrendeletben történő megkárosítás módja az is, ha valaki az örökösöt megfosztja az őt jogosan, a sarí'a szerint megillető részétől, vagy attól eltérően rendelkezik az örökös iránt, vagy az egyharmadnál többet rendel el számára.

Sok helyen, ahol emberek által létrehozott törvények alapján ítélő „világi” bíróságok döntenek a sarí'a helyett, képtelen a jogosult személy jogos részének átvételére, mert ott a bíróság az ügyvédeknel bejegyzett végrendeletek szerinti részeket ítéli meg; de jaj nekik attól, amit kezükkel írtak le, és jaj nekik attól, amit megszereztek [ezáltal: vagyont, stb. ...].

A hívő embernek, és annak az embernek a megátkozása, aki nem érdemli meg azt

Sok ember nem tudja magát visszatartani, ha megharagszik, és átkozódni kezd, megátkozza az embereket, az állatokat, a tárgyakat, a napokat és az órákat, sőt a saját gyermekeit, a férj a feleségét és fordítva. Ez a tett pedig elvetendő és veszélyes. Abú Zejd Thábit Ibn Ad-dahhákról (Alláh legyen vele megelégedve) maradt fenn: *((... és aki hívőt átkoz, az olyan, mintha megölné)),* és mivel az átkozás többnyire a nőknél jelentkezik, ezért tette nyilvánvalóvá a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá) azt, hogy ez a dolog az egyik fő oka annak, hogy a nők legtöbbször „Nár”-ba jut.

Az átkozódók nem járhatnak közbe a Feltámadás Napján, sőt az átok visszaszáll, ha az ember igazságtalanul mondja azt ki, és így saját magával szemben fohászkodik azért, hogy kizárattasson Alláh kegyelméből.

A jajveszékelés

Az, amit néhány nő tesz: kiabál, a halottat siratja, elmondja jó tulajdonságait, és arcát üti - mindez elvetendő dolog, de úgyszintén elvetendő a ruha szétszakítása, a haj leborotválása vagy kitépése, mert mindez az elrendeléssel való elégedetlenséget és a csapásokkal szembeni türelmetlenséget bizonyítja.

'Abd Alláh Ibn Masz'údról (Alláh legyen vele megelégedve) maradt fenn: *((Nem közülnök való az, aki az arcát üti, ruháját szaggatja és a dzsabilíjjából való fohászt használja));* és azt is mondta a Próféta (Alláh kegyelme és békéje reá): *((Ha nem tér vissza Allahhoz a jajveszékelő nő megbánással, mielőtt meghalna, úgy kel fel a Feltámadás Napján, hogy testén kátrányból készült ing és bőrbetegséget okozó ruha lesz)).*

Az arc megütése és az állatok arcának megbélyegzése

Dzsábírról maradt fenn, aki azt mondta: ((megiltotta Alláh küldötte (Alláh kegyelme és békéje reá) az arc megütését, és az állatok arcának megbélyegzését)).

Számos apa és tanár választja az arc megütését a gyermekek megbüntetésénél, tenyerükkel megütve arcukat, és ezt teszik néhányan a szolgálókkal.

Amellett, hogy ez tiszteletlenség és megalázás az arccal szemben, amivel megajándékozta Alláh az embereket, odáig vezethet, hogy elveszti az ember az egyik érzékszervét (például a szemét).

Az állatok arcának megbélyegzése tilos, kíntás és eltorzítás az. A megjelölést máshol kell végezni, de nem az arcon.

A muszlimot elkerülni három napon túl sarī'a szerinti indok nélkül

A muszlimok közötti szakítás okozása a sátán egyik lépése, és sokan vannak, akik követik a sátán lépéseit, és szakítanak testvéreikkel, kerülik őket sarī'án kívüli indokok miatt: mint anyagi vita, vagy az ostoba helyzet; és lehet, hogy egy életen át tart a szakítás. Ha az utcán látják egymást, elfordulnak, ha egy helyen vannak, nem köszönnek egymásnak és elkerülik egymást, mindez pedig az iszlám közösségek gyengeségének egyik oka. Ezért lett döntő a sarī'a döntvénye és hatalmas a fenyegetés. Abú Hurejrától (Alláh legyen vele megelégedve) maradt fenn: *((Három napnál tovább nem szakíthat egy muszlim az ő [hit]testvéreivel, aki pedig megteszi, a „Nár”-ba jut)).*

Abú Kharás al-Aszlamijról (Alláh legyen vele megelégedve) maradt fenn: *((Aki [hit]testvéreivel szakít egy évig, az olyan, mintha vérét ontaná)).*

A szakítás következménye a megfosztás Alláh megbocsátásától. Abú Hurejrától (Alláh legyen vele megelégedve) maradt fenn: *((Az emberek tetteit minden héten kétszer mutatják be: hétfőn és csütörtökön, és minden hívő szolgának megbocsáttatik; kivéve annak, aki és [hit]testvére között ellentét van. Az mondatik: „Hagyjátok, vagy késleltessétek mindkettőjüket, amíg fel nem hagynak a szakítással)).*

Aki pedig megbánással fordult Alláhhoz a vitázók közül, az kezdje el a kibékülést és az üdvözlést, és ha ezt megtette, de a másik fél nem fogadta el a kibékülést, ő már mentes a felelősség alól, míg a másik nem.

Abú Ajjúbról maradt fenn: *((Nem szabad három éjszakánál tovább szakítania egy muszlimnak az ő [hit]testvéreivel, mikor találkoznak, elfordulniuk egymástól, és az a legjobb közülük, aki megelőzi a másikat a köszönéssel)).*

Ha viszont sarī'a szerinti indok áll fenn a szakításhoz, mint az imádkozás elhagyása vagy a bűn, erköcstelenség makacs végzése, és ha a szakítás hasznos a bűnös számára, visszatereli a helyes útra, vagy érezteti vele tévedését, akkor kötelező a szakítás. Abban az esetben viszont, ha a szakítás még makacsabbá teszi a bűnöst és növeli vétkeit, nem szabad megengedni a szakítást, mert nem valósul meg a sarī'a szerinti érdek, hanem növekszik a romlottság; ezért helyesebb a szép viselkedés a bűnösrel szemben, a tanácsadás és az emlékeztetés.

Ennyit sikerült összegyűjteni az elterjedt tiltott dolgok közül.

A hála Alláhnak jár, a világok Urának

Tartalomjegyzék

A fordító előszava	2
A társítás Alláhhall	3
<i>Az ilyen fajta társítás elterjedt jelenségei közé tartozik:</i>	3
<i>A társítás megnyilvánulásai:</i>	3
<i>A „nagy társítás” legnagyobb elterjedt példái közül:</i>	4
<i>A társítás elterjedt fajtáiból: a varázslás, a jóslás és a látnokság</i>	4
<i>A döntvénye annak, aki elmegy hozzájuk:</i>	4
<i>A bolygók és csillagok az eseményekre és az emberek életére való hatásába vetett hit:</i>	5
<i>A kisebb társítások közül:</i>	5
<i>A látszatért történő szolgálata Alláhnak</i>	5
<i>A baljós előérzet (Tajara)</i>	5
<i>Alláhon kívül másra való esküvés</i>	6
<i>Tiltott, társítást magában hordozó mondások</i>	6
Az együtt ülés a képmutatókkal és az erkölcstelenekkel, őket szórakoztatónak véelve, vagy őket szórakoztatva	7
A nyugtalanság az imádkozás alatt	7
<i>A mozgolódás és a piszkálódás az imádkozás alatt</i>	8
Az imám (előimádkozó) szándékos megelőzése a háta mögött imádkozók részéről	8
Olyan ember megjelenése a mecsetben, aki hagymát, fokhagymát vagy egyéb rossz illatú ételt evett	9
A paráználkodás	9
<i>A házasságon kívüli nemi élet</i>	9
<i>A fajtalankodás (homoszexualitás)</i>	10
A nő elzárkózása a férjével való házassélettől - törvényes indok nélkül	10
A válás kérése a nő részéről törvényes indok nélkül	10
Ad-Dihār ((Azt mondani a feleségnek: olyan vagy nekem, mint édesanyám háta!))	11
A menstruáló feleséggel való közöselés	11
A nővel történő anális közöselés	12
Az igazságtalanság a feleségek között	12
Olyan nővel való egyedüllét, aki potenciális feleség lehet	12
Az idegen nő (aki potenciális feleség lehetne) kezének megérintése (kézfogás)	13
A nő illatszerhasználata akkor, amikor kimegy lakásából, és illatával való elhaladása a férfiak között	13
A nő utazása „mahram” nélkül	14
A szándékos nézelődés (bámulás) az idegen nő felé	14
A becsület semmibe vevése	14
A gyermek származásának meghamisítása, és az apa részéről történő megtagadás a gyermek tőle származását illetően	15
Az uzsorakamat beszédese	15
Az árucikk hibájának eltitkolása és elrejtése annak eladásánál	16
Eladás, az ár koholt felemelésével „Baj’ An-Nadzses”	17
Adás-vétel a pénteki ima második „adzán”-ját követően	17
A szerencsejáték	17
A lopás, vagy rablás	18
A kenőpénz elfogadása és kiadása	18
A földek elkobzása	19
A közbenjárás miatti ajándék elfogadása	19
A munkabér kifizetésének elmaradása a munka elvégzése ellenére	20
Igazságtalanság a gyermekek közötti juttatásban	20
Szükségtelenül pénzt kérni az emberektől	21

Hitelkérés, amely hitelt nem szándékoznak visszaadni	21
A tiltott dolgokból való fogyasztás	22
Az alkohol (szó szerint: részegítő) ivása, még ha csak egy cseppet is	22
Arany és ezüstedények használata, az evés és ivás belőlük.....	23
A hamis tanúskodás.....	23
A hangszerek és a zene hallgatása	24
Az orvul való becsületsértés.....	24
A pletykálás	25
Az emberek házába való betekintés, engedély nélkül	25
Három ember közül kettő sugdolózása.....	26
A ruha lejjebb engedése a bokánál.....	26
Az arany viselése a férfiaknál - bármilyen alakú legyen is az -	26
Amikor a nők rövid, vékony és szűk ruhát viselnek	27
A férfiak és a nők hajának póthajjal való kiegészítése.....	27
A férfiak és a nők egymást utánzása ruházatban, beszédben vagy alakban.....	27
A haj feketére festése.....	28
Olyan kép készítése ruhákra, falakra, papírra vagy ehhez hasonlókra, amelyen lelket tartalmazó élőlény van	28
Az álmok kitalálásával való hazudás.....	29
A síron való ülés, a sírra való lépés és a temető illemhelyként való használata	29
A vizelettől való elfedettségek hiánya	30
Olyan személy behallgatása mások beszédébe, akit ők nem szeretnek	30
A szomszédokkal szembeni rossz viselkedés.....	30
A végrendeletben történő igazságtalanság, károsítás.....	31
A hívő embernek, és annak az embernek a megátkozása, aki nem érdemli meg azt.....	31
A jajveszékélés.....	31
Az arc megütése és az állatok arcának megbélyegzése	32
A muszlimot elkerülni három napon túl sarí'a szerinti indok nélkül.....	32
Tartalomjegyzék.....	33